Gióp

1 Tại trong xứ Uùt-xơ có một người tên là Gióp;
người ấy vốn trọn vẹn và ngay thẳng; kính sợ
Đức Chúa Trời, và lánh khỏi điều ác.
2 Người sanh được bảy con trai và ba con gái;
3 có bảy ngàn chiên, ba ngàn lạc đà, năm trăm
đôi bò, năm trăm lừa cái, và tôi tớ rất nhiều;
người ấy lớn hơn hết trong cả dân Đông phương.
4 Các con trai người hay đi dự tiệc, đãi thay
phiên nhau trong nhà của mỗi người; và sai mời
ba chị em gái mình ăn uống chung với mình.
5 Xảy khi các ngày yến tiệc xong rồi, Gióp sai
người đi dọn các con cái mình cho thanh sạch,
thức dậy sớm, dâng của lễ thiêu tùy số chúng
nó; vì người nói rằng: Dễ thường các con ta có
phạm tội, và trong lòng từ chối Đức Chúa Trời
chăng. Gióp hằng làm như vậy.
6 Vả, một ngày kia các con trai của Đức Chúa
Trời đến ra mắt Đức Giê-hô-va, và Sa-tan cũng
đến trong vòng chúng.
7 Đức Giê-hô-va phán hỏi Sa-tan rằng: Ngươi
ở đâu đến? Sa-tan thưa với Đức Giê-hô-va rằng:
Tôi trải qua đây đó trên đất và dạo chơi tại nơi
nó.
8 Đức Giê-hô-va lại hỏi Sa-tan rằng: Ngươi có
nhìn thấy Gióp, tôi tớ của ta chăng; nơi thế gian
chẳng có người nào giống như nó, vốn trọn vẹn

và ngay thẳng, kính sợ Đức Chúa Trời, và lánh
khỏi điều ác?
9 Sa-tan thưa với Đức Giê-hô-va rằng: Gióp há
kính sợ Đức Chúa Trời luống công sao?
10 Chúa há chẳng dựng hàng rào binh vực ở
bốn phía người, nhà người, và mọi vật thuộc về
người sao? Chúa đã ban phước cho công việc
của tay người và làm cho của cải người thêm
nhiều trên đất.
11 Nhưng bây giờ hãy giơ tay Chúa ra, đụng
đến hại các vật người có, ắt là người sẽ phỉ báng
Chúa trước mặt.
12 Đức Giê-hô-va phán với Sa-tan rằng: Nầy,
các vật người có đều phó trong tay ngươi; nhưng
chớ tra tay vào mình nó. Sa-tan bèn lui ra khỏi
mặt Đức Giê-hô-va.
13 Xảy một ngày kia, khi các con trai và con gái
người đang ăn và uống rượu trong nhà anh cả
chúng nó,
14 một sứ giả đến báo tin cho Gióp rằng: Bò
đang cày, lừa đang ăn gần bên cạnh,
15 thì dân Sê-ba xông vào chúng nó, đoạt cướp
đi, và lấy lưỡi gươm giết các tôi tớ; chỉ một mình
tôi thoát khỏi đặng báo tin cho ông.
16 Người nầy còn đang nói, thì một người khác
đến, báo rằng: Lửa của Đức Chúa Trời từ trên
trời giáng xuống thiêu đốt các con chiên và tôi
tớ, làm cho tiêu hủy chúng nó đi; chỉ một mình
tôi thoát khỏi đặng báo tin cho ông.
17 Người nầy còn đang nói, thì một kẻ khác
chạy đến, báo rằng: Dân Canh-đê phân làm ba
đạo, xông vào lạc đà, cướp đoạt đi, và lấy lưỡi

gươm giết các tôi tớ; chỉ một mình tôi thoát khỏi
đặng báo tin cho ông.
18 Người nầy còn đang nói, thì một kẻ khác
chạy đến, báo rằng: Các con trai và con gái ông
đang ăn uống tại nơi nhà anh cả của họ,
19 kìa một ngọn gió lớn từ phía bên kia sa mạc
thổi đến, làm cho bốn góc nhà rung rinh, nhà
sập xuống đè chết các người trẻ tuổi; chỉ một
mình tôi thoát khỏi đặng báo tin cho ông.
20 Gióp bèn chổi dậy, xé áo mình, và cạo đầu,
đoạn xấp mình xuống đất mà thờ lạy,
21 và nói rằng: Tôi trần truồng lọt khỏi lòng
mẹ, và tôi cũng sẽ trần truồng mà về; Đức Giê-
hô-va đã ban cho, Đức Giê-hô-va lại cất đi; đáng
ngợi khen danh Đức Giê-hô-va!
22 Trong mọi sự ấy, Gióp không phạm tội, và
chẳng nói phạm thượng cùng Đức Chúa Trời.

2

1 Xảy ra một ngày kia, các con trai của Đức
Chúa Trời đến ra mắt Đức Giê-hô-va, Sa-tan
cũng có đến trong vòng chúng đặng ra mắt Đức
Giê-hô-va.
2 Đức Giê-hô-va bèn phán hỏi Sa-tan rằng:
Ngươi ở đâu đến? Sa-tan thưa cùng Đức Giê-
hô-va rằng: Tôi trải qua đây đó trên đất và dạo
chơi tại nơi nó.
3 Đức Giê-hô-va lại phán hỏi Sa-tan rằng:
Ngươi có nhìn thấy Gióp, tôi tớ của ta chăng?
Trên đất chẳng có ai giống như người, vốn trọn
vẹn và ngay thẳng, kính sợ Đức Chúa Trời, và
lánh khỏi điều ác; lại người bền đỗ trong sự hoàn

toàn mình, mặc dầu ngươi có giục ta phá hủy
người vô cớ.
4 Sa-tan thưa lại với Đức Giê-hô-va rằng: Lấy
da đền da, phàm vật chi một người có, tất sẽ trao
thế cho mạng sống mình.
5 Nhưng bây giờ xin Chúa hãy giơ tay ra, đụng
đến hại xương thịt người, ắt là người sẽ phỉ báng
Chúa trước mặt.
6 Đức Giê-hô-va phán với Sa-tan rằng: Kìa,
người ở trong tay ngươi; nhưng chỉ hãy giữ
mạng sống người.
7 Sa-tan bèn lui ra khỏi trước mặt Đức Giê-hô-
va, hành hại Gióp một bịnh ung độc, từ bàn chân
cho đến chót đầu.
8 Gióp lấy một miếng sành đặng gãi mình, và
ngồi trong đống tro.
9 Vợ người nói với người rằng: Uûa? Oâng hãy
còn bền đỗ trong sự hoàn toàn mình sao? Hãy
phỉ báng Đức Chúa Trời, và chết đi!
10 Người đáp lại rằng: Ngươi nói như một
người đàn bà ngu muội. Uûa sao! Sự phước mà
tay Đức Chúa Trời ban cho chúng ta, chúng ta
lãnh lấy, còn sự tai họa mà tay Ngài giáng trên
chúng ta, lại chẳng lãnh lấy sao? Trong mọi việc
đó, Gióp không phạm tội bởi môi miệng mình.
11 Vả, khi ba bạn hữu của Gióp, là Ê-li-pha
người Thê-man, Binh-đát người Su-a, và Sô-pha
người Na-a-ma, hay được các tai nạn đã xảy đến
cho người, mỗi người bèn hẹn nhau từ xứ mình
đi đến đặng chia buồn và an ủi người.
12 Ba bạn hữu ở xa ngước mắt lên thì chẳng

nhận biết người, bèn cất tiếng lên khóc, mỗi
người xé áo mình, hất bụi lên trời mà vãi trên
đầu mình.
13 Đoạn, ba bạn ngồi xuống đất với người trong
bảy ngày bảy đêm, chẳng ai nói một lời với
người, vì thấy sự đau đớn người lớn lắm.

3

1 Sau việc ấy, Gióp mở miệng rủa ngày sanh
mình.
2 Gióp bèn cất tiếng nói rằng:
3 Ngày ta đã sanh ra, khá hư mất đi; Còn đêm
đã nói rằng: Có được thai dựng một con trai,
hãy tiêu diệt đi!
4 Nguyện ngày ấy bị ra tăm tối! Nguyện Đức
Chúa Trời từ trên cao chớ thèm kể đến, Và ánh
sáng đừng chiếu trên nó!
5 Chớ gì tối tăm và bóng sự chết nhìn nhận nó,
Aùng mây kéo phủ trên nó, Và nhựt thực làm
cho nó kinh khiếp.
6 Nguyện sự tối tăm mịt mịt hãm lấy đêm ấy;
Chớ cho nó đồng lạc với các ngày của năm; Đừng
kể nó vào số của các tháng!
7 Phải, nguyện cho đêm ấy bị son sẻ; Tiếng vui
cười chớ vang ra trong khoảng nó!
8 Ai hay rủa sả ngày, và có tài chọc Lê-vi-a-than
dậy, Hãy rủa sả nó!
9 Nguyện sao chạng vạng đêm ấy phải tối tăm;
Nó mong ánh sáng, mà ánh sáng lại chẳng có,
Chớ cho nó thấy rạng đông mở ra!
10 Bởi vì đêm ấy không bế cửa lòng hoài thai
ta, Chẳng có giấu sự đau đớn khỏi mắt ta.

11 Nhân sao tôi chẳng chết từ trong tử cung?
Nhân sao không tắt hơi khi lọt lòng mẹ.?
12 Cớ sao hai đầu gối đỡ lấy tôi, Và vú để cho
tôi bú?
13 Bằng chẳng vậy, bây giờ ắt tôi đã nằm an
tịnh, Được ngủ và nghỉ ngơi
14 Cùng các vua và mưu sĩ của thế gian, Đã cất
mình những lăng tẩm;
15 Hoặc với các quan trưởng có vàng, Và chất
bạc đầy cung điện mình.
16 Hoặc tôi chẳng hề có, như một thai sảo biệt
tăm, Giống các con trẻ không thấy ánh sáng.
17 ỳ đó kẻ hung ác thôi rày rạc, Và các người
mỏn sức được an nghỉ;
18 ỳ đó những kẻ bị tù đồng nhau được bình
tịnh, Không còn nghe tiếng của kẻ hà hiếp nữa.
19 Tại nơi ấy nhỏ và lớn đều ở cùng nhau, Và
kẻ tôi mọi được phóng khỏi ách chủ mình.
20 Cớ sao ban ánh sáng cho kẻ hoạn nạn, Và
sanh mạng cho kẻ có lòng đầy đắng cay?
21 Người như thế mong chết, mà lại không
được chết; Cầu thác hơn là tìm kiếm bửu vật
giấu kín;
22 Khi người ấy tìm được mồ mả, Thì vui vẻ và
nức lòng mừng rỡ thay,
23 Người nào không biết đường mình phải
theo, Và bị Đức Chúa Trời vây bọc bốn bên, sao
lại được sự sống?
24 Vì trước khi ăn, tôi đã than siếc, Tiếng kêu
vang tôi tuôn tôi như nước.
25 Vì việc tôi sợ hãi đã thấu đến tôi; Điều tôi

kinh khủng lại xảy ra cho tôi.
26 Tôi chẳng được an lạc, chẳng được bình
tịnh, chẳng được an nghỉ; Song nỗi rối loạn đã
áp đến!

4

1 Bấy giờ, Ê-li-pha, người Thê-man đáp lời mà
rằng:
2 Nếu người ta thử nói với ông, ông sẽ mất
lòng chăng? Nhưng ai cầm giữ mình không nói
sao được?
3 Kìa, ông đã dạy dỗ nhiều người, Và làm cho
tay yếu đuối ra mạnh mẽ;
4 Các lời nói ông đã đỡ kẻ xiêu tó lên, Và đầu
gối lung lay, ông đã làm cho vững bền.
5 Nhưng bây giờ tai nạn xảy đến ông, ông lại
giận; Nó lâm vào ông, thì ông bị rối lòng.
6 Oâng kính sợ Đức Chúa Trời, ấy há chẳng
phải nơi nương nhờ của ông? Tánh hạnh hoàn
toàn của ông, há chẳng phải sự trông cậy của
ông sao?
7 Oâng hãy suy xét lại, nào bao giờ có kẻ vô tội
bị hư mất? Đâu có người ngay thẳng lại bị trừ
diệt?
8 Theo điều tôi đã thấy, ai cày sự gian ác, Và
gieo điều khuấy rối, thì lại gặt lấy nó.
9 Bởi hơi thở Đức Chúa Trời, chúng bèn hư
mất, Tại hơi xịt giận Ngài, họ bị tiêu hao đi.
10 Tiếng gầm của sư tử, và giọng sư tử hét đã
êm lặng, Và nanh của các sư tử con bị gãy.

11 Sư tử mạnh bạo chết vì thiếu mồi, Và các sư
tử con bị tản lạc.
12 Có một lời mật thấu đến tôi, Lỗ tai tôi văng
vẳng nghe tiếng ấy,
13 Ban đêm đang khi loài người ngủ mê, Lòng
tôi suy tưởng, bèn thấy dị tượng,
14 Sự kinh khủng sợ hãi xông hãm tôi, Khiến
xương cốt tôi run rẩy.
15 Có một thần đi ngang qua trước mặt tôi; Các
lông tóc của thịt tôi bèn xửng lên.
16 Thần đứng đó, tôi nhìn không biết mặt
người; Có một hình dạng ở trước mặt tôi. Tôi
nghe tiếng thầm thì nho nhỏ, mà rằng:
17 "Loài người hay chết, há công bình hơn Đức
Chúa Trời ư? Loài người há được trong sạch hơn
Đấng Tạo hóa mình sao?"
18 Kìa, Đức Chúa Trời không tin cậy các tôi tớ
Ngài, Ngài thường trách sự điên dại của thiên sứ
Ngài.
19 Phương chi những kẻ ở chòi đất sét được cất
trên nền bụi cát, Bị chà nát như loài sâu mọt!
20 Giữa khoảng sáng đến chiều, chúng bị hư
nát; Hằng chết luôn luôn, mà chẳng có ai lưu ý
đến.
21 Dây chằng của chúng há chẳng bị dứt trong
mình họ sao? Chúng thác, nào được khôn ngoan
chi.

5

1 Vậy, hãy kêu la! Có ai đáp lời ông chăng?
Oâng sẽ trở lại cùng đấng nào trong các thánh?

2 Vì nổi sầu thảm giết người ngu muội, Sự đố
kỵ làm chết kẻ đơn sơ.
3 Tôi có thấy kẻ ngu muội châm rễ ra; Nhưng
thình lình tôi rủa sả chỗ ở của hắn.
4 Con cái hắn không được an nhiên, Bị chà nát
tại cửa thành, chẳng có ai giải cứu;
5 Người đói khát ăn mùa màng hắn, Đến đỗi
đoạt lấy ở giữa bụi gai, Và bẫy gài rình của cải
hắn.
6 Vì sự hoạn nạn chẳng phải từ bụi cát sanh
ra, Sự khốn khó chẳng do đất nảy lên;
7 Nhưng loài người sanh ra để bị khốn khó,
Như lằn lửa bay chớp lên không.
8 Song tôi, tôi sẽ tìm cầu Đức Chúa Trời, Mà
phó duyên cớ tôi cho Ngài;
9 Ngài làm công việc lớn lao, không sao dò xét
được, Làm những sự diệu kỳ, không thể đếm
cho đặng;
10 Ngài ban mưa xuống mặt đất, Cho nước tràn
đồng ruộng,
11 Nhắc lên cao những kẻ bị hạ xuống, Và
cứu đỡ những người buồn thảm cho được phước
hạnh.
12 Ngài làm bại mưu kế của người quỉ quyệt,
Khiến tay chúng nó chẳng làm xong được việc
toan định của họ.
13 Ngài bắt kẻ khôn ngoan trong chước móc
họ, Mưu kế của kẻ quỉ quái bèn bị bại.
14 Ban ngày chúng nó gặp tối tăm, Đang lúc
trưa chúng rờ đi như trong đêm tối.
15 Đức Chúa Trời cứu kẻ nghèo khỏi gươm của

miệng chúng nó, Và khỏi tay kẻ cường bạo.
16 Vậy, kẻ nghèo khốn có sự trông cậy, Còn kẻ
gian ác ngậm miệng lại.
17 Người mà Đức Chúa Trời quở trách lấy làm
phước thay! Vậy, chớ khinh sự sửa phạt của
Đấng Toàn năng.
18 Vì Ngài làm cho bị thương tích, rồi lại bó rịt
cho; Ngài đánh hại, rồi tay Ngài chữa lành cho.
19 Trong sáu cơn hoạn nạn, Ngài sẽ giải cứu
cho, Qua cơn thứ bảy, tai hại cũng sẽ không đụng
đến mình.
20 Trong cơn đói kém, Ngài sẽ giải cứu cho khỏi
chết, Và đang lúc giặc giã, cứu khỏi lưỡi gươm.
21 Oâng sẽ được ẩn núp khỏi tai hại của lưỡi;
Cũng sẽ chẳng sợ chi khi tai vạ xảy đến.
22 Oâng sẽ cười thầm khi thấy sự phá hoang và
sự đói kém, Cũng chẳng sợ các thú vật của đất;
23 Vì ông lập giao ước với đá đồng ruộng; Và
các thú rừng sẽ hòa thuận với ông.
24 Oâng sẽ thấy trại mình được hòa bình; Đi
viếng các bầy mình, sẽ chẳng thấy chi thiếu mất.
25 Cũng sẽ thấy dòng dõi mình nhiều, Và con
cháu mình đông như cỏ trên đất.
26 Oâng sẽ được tuổi cao khi vào trong phần
mộ, Như một bó lúa mà người ta gặt phải thì.
27 Nầy, chúng tôi có xem xét điều đó, nó vốn
là vậy; Hãy nghe, hãy biết để làm ích cho mình.

6

1 Gióp đáp lại rằng:

2 Oâi! Chớ gì nỗi buồn tôi nhắc cân cho đúng,
Và các tai nạn tôi để lên cân thăng bằng!
3 Vì hiện giờ nó nặng hơn cát biển; Nên tại cớ
ấy các lời tôi nói đại ra.
4 Bởi vì các tên của Đấng Toàn năng trúng
nhằm tôi; Tâm hồn tôi uống nọc độc của tên
ấy; Sự kinh khiếp của Đức Chúa Trời dàn trận
nghịch cùng tôi.
5 Chớ thì con lừa rừng nào kêu la khi có cỏ?
Con bò nào rống khi có lương thảo?
6 Vật chi lạt lẽo, người ta nào ăn chẳng bỏ
muối? Còn trong tròng trắng trứng gà, đâu có
mùi lai gì?
7 Vật gì linh hồn tôi từ chối đá đến, Lại trở nên
vật thực gớm ghê của tôi.
8 Oâi! Chớ gì lời sở cầu tôi được thành, Và Đức
Chúa Trời ban cho tôi điều tôi ao ước!
9 Chớ chi Đức Chúa Trời đẹp lòng cà tán tôi,
Buông tay Ngài ra trừ diệt tôi!
10 Vậy, tôi sẽ còn được an ủi, Và trong cơn đau
đớn chẳng giản, Tôi sẽ vui mừng, bởi vì không
có từ chối lời phán của Đấng Thánh.
11 Sức lực tôi nào đủ đợi cho nỗi, Cuối cùng tôi
sẽ ra sao, mà tôi lại nhẫn nhịn được?
12 Sức tôi há là sức đá sao? Thịt tôi há dễ là
đồng?
13 Trong mình tôi chẳng có sự tiếp cứu, sự
khôn ngoan bị cất khỏi tôi, Aáy há chẳng phải
như vậy sao?
14 Kẻ gần xui té, đáng được bạn bầu thương
xót đến, E kẻo người bỏ sự kính sợ Đấng Toàn

năng.
15 Anh em tôi dối gạt tôi như dòng khe cạn nước, Như lòng khe chảy khô.
16 Nó bị đục vì cớ nước đá, Có giá tuyết ẩn ở trong.
17 Nhưng trong khi giựt xuống, khe bèn khô cạn, Lúc nắng giọi, nó lại biến khỏi chỗ nó.
18 Đoàn khách đi ngang qua nó bèn tẻ tách đường, Đi vào trong Sa mạc, rồi chết mất.
19 Đoàn khách ở Thê-ma tìm kiếm nước nó, Các kẻ bộ hành Sê-ba nhờ cậy nó;
20 Nhưng chúng bị mắc cỡ vì nhờ cậy nơi nó; Khi đến tại khe, bèn phải hổ thẹn.
21 Hiện nay các bạn cũng không ra gì hết; Các bạn thấy sự đáng kinh khiếp, bèn run sợ.
22 Tôi há có nói rằng: Xin cung cấp cho tôi, Trong tài sản của các bạn, xin hãy lấy lễ vật dâng cho tôi, sao?
23 Hoặc cầu rằng: Xin hãy giải cứu tôi khỏi tay kẻ cừu địch, Và chuộc tôi khỏi tay kẻ hà hiếp ư?
24 Hãy dạy dỗ tôi, tôi sẽ nín lặng; Xin chỉ cho tôi hiểu tôi đã lầm lỗi nơi nào.
25 Lời chánh trực có sức lực dường bao! Còn lời trách móc của các bạn nào có trách được gì?
26 Các bạn muốn trách móc tiếng nói sao? Song lời nói của một người ngã lòng chỉ như luồng gió.
27 Quả thật, các bạn xông hãm kẻ mồ côi, Và đào hầm gài bạn hữu mình.
28 Vậy bây giờ, nếu các bạn muốn, hãy ngó tôi, Tôi nào dám nói dối trước mặt các bạn đâu.

29 Xin khá xét lại; chớ có sự bất công; Phải,
hãy xét lại, vì duyên cớ tôi là công bình.
30 Có điều bất công nơi lưỡi tôi chăng? ổ gà tôi
há chẳng phân biệt điều ác sao?

7

1 Người ở thế gian há chẳng có sự chiến trận
sao? Niên nhựt người há không phải như đời
của người làm mướn ư?
2 Như kẻ nô lệ ước ao bóng tối, Như người làm
thuê trông đợi tiền lương,
3 Như vậy tôi đã được các tháng khốn khó, Và
những đêm lao khổ làm phần định cho tôi.
4 Khi tôi nằm ngủ thì tôi nói rằng: Chừng nào
tôi sẽ thức dậy? Bao giờ sẽ hết tối tăm? Tôi quá
trăn trở cho đến rạng ngày.
5 Thịt tôi bị bao phủ giòi tửa và lấp đất; Da tôi
nứt nẻ và chảy mủ ra!
6 Các ngày tôi qua mau hơn thoi dệt cửi, Tiêu
đi, chẳng có trông cậy gì.
7 Oâi! Xin hãy nhớ mạng sống tôi chỉ bằng hơi
thở; Mắt tôi sẽ chẳng còn thấy điều phước hạnh
nữa.
8 Mắt đã thấy tôi sẽ chẳng thấy tôi nữa, Mắt
Chúa đoái đến tôi, nhưng tôi sẽ không còn,
9 Mây tan ra và đi mất thể nào, Kẻ xuống âm
phủ không hề trở lên, cũng thể ấy.
10 Họ không hề trở về nhà mình nữa, Và xứ sở
người chẳng còn biết người.

11 Bởi cớ ấy, tôi chẳng cầm miệng tôi; Trong
cơn hoạn nạn của lòng tôi, tôi sẽ nói ra; Trong
cay đắng của linh hồn tôi, tôi sẽ phàn nàn.
12 Tôi nói cùng Đức Chúa Trời rằng: Tôi há là
một cái biển, một kỳ vật trong biển, Nên Ngài
đặt kẻ cầm giữ tôi bốn bên?
13 Khi tôi nói: Giường tôi sẽ an ủi tôi, Nệm tôi
sẽ làm hoạn nạn tôi nhẹ bớt,
14 Bấy giờ Chúa dùng chiêm bao làm cho tôi
hoảng kinh, Lấy dị tượng khiến cho tôi sợ hãi.
15 Đến đỗi linh hồn tôi chọn sự ngột hơi, Và
chết hơn là còn sống nơi xương cốt nầy.
16 Tôi đã chán sự sống. Tôi sẽ chẳng sống hoài.
Xin Chúa để tôi ở một mình; vì các ngày tôi chỉ
là hư không.
17 Loài người là gì mà Chúa kể là cao trọng?
Nhân sao Chúa lưu ý đến người.
18 Viếng thăm người mỗi buổi sớm, Và thử
thách người mỗi lúc mỗi khi?
19 Nhân sao Chúa không xây mắt khỏi tôi,
Chẳng để cho tôi bằng tịnh cho đến khi nuốt
nước miếng tôi?
20 Hỡi Đấng gìn giữ loài người! nếu tôi đã
phạm tội, có làm gì nghịch Chúa? Nhân sao Chúa
đặt tôi làm một tấm bia, Đến đỗi mình trở thành
gánh nặng cho mình?
21 Cớ sao Chúa không tha tội cho tôi, Cất lấy
gian ác khỏi tôi đi? Vì bây giờ tôi sẽ nằm trong
bụi đất; Chúa sẽ tìm kiếm tôi, song tôi không còn
nữa.

8

1 Binh-đát, người Su-a, bèn đáp lời, mà rằng:
2 Oâng sẽ nói các điều ấy đến bao giờ, Và lời
của miệng ông sẽ giống như gió bão đến chừng
nào?
3 Đức Chúa Trời há thiên đoán ư? Đấng toàn
năng há trái phép công bình sao?
4 Nếu con cái ông có phạm tội cùng Ngài, Thì
Ngài đã phó chúng nó vào quyền tội ác của
chúng nó.
5 Nếu ông cẩn thận tìm kiếm Đức Chúa Trời,
Cầu khẩn cùng Đấng toàn năng,
6 Nếu ông thanh sạch và ngay thẳng, Quả thật
bây giờ Ngài sẽ tỉnh thức vì ông, Và làm cho nhà
công bình ông được hưng thạnh.
7 Dẫu ban sơ ông vốn nhỏ mọn, Thì sau rốt sẽ
nên trọng đại.
8 Xin hãy hỏi dòng dõi đời xưa, Khá chăm chỉ
theo sự tìm tòi của các tổ tiên.
9 (Vì chúng ta mới có hôm qua, và chẳng biết
gì; Bởi các ngày chúng ta trên đất khác nào một
cái bóng);
10 Chớ thì chúng sẽ chẳng dạy ông, nói chuyện
với ông, Và do nơi lòng mình mà đem ra những
lời lẽ sao?
11 Sậy há mọc nơi chẳng bưng bàu ư? Lác há
mọc lên không có nước sao?
12 Khi còn xanh tươi chưa phải phát, Thì đã
khô trước các thứ cỏ khác.
13 Đường lối kẻ quên Đức Chúa Trời là như
vậy: Sự trông cậy kẻ không kính sợ Đức Chúa
Trời sẽ hư mất;

14 Nơi người nương nhờ sẽ bị truất, Điều người
tin cậy giống như váng nhện.
15 Người ấy nương dựa vào nhà mình, song
nhà không vững chắc; Người níu lấy nó, nhưng
nó chẳng đứng chịu nổi.
16 Trước mặt trời, nó xanh tươi. Nhành lá che
phủ vườn nó.
17 Rễ nó quấn trên đống đá, Nó mọc xỉa ra giữa
đá sỏi;
18 Nếu nó bị nhổ khỏi chỗ nó, Thì chỗ ấy bèn
từ chối nó, mà rằng: Ta chẳng hề thấy ngươi!
19 Kìa, ấy là sự vui sướng về đường lối nó; Sẽ
có loài khác từ đất nảy ra.
20 Kìa, Đức Chúa Trời chẳng từ bỏ người trọn
vẹn, Cũng không giúp đỡ kẻ hung ác.
21 Song Chúa sẽ còn làm cho miệng ông được
đầy vui cười; Và môi ông tràn ra tiếng reo mừng.
22 Những kẻ ghét ông sẽ bị hổ thẹn bao phủ,
Và nhà trại của kẻ ác sẽ chẳng còn.

9

1 Gióp đáp lời lại mà rằng:
2 Quả thật, tôi biết ấy là như vậy; Nhưng làm
thế nào cho loài người được công bình trước mặt
Đức Chúa Trời?
3 Nếu muốn tranh biện với Ngài. Thì một lần
trong ngàn lần, loài người không thể đáp lời.
4 Đức Chúa Trời có lòng trí huệ và rất mạnh
sức: Ai cứng cỏi với Ngài mà lại được may mắn?
5 Ngài dời các núi đi, Đánh đổ nó trong cơn
giận Ngài; nhưng núi chẳng biết đến.

6 Ngài khiến đất rúng động khỏi nền nó, Và
các trụ nó đều chuyển lay;
7 Ngài dạy biểu mặt trời, nó bèn chẳng mọc,
Ngài đóng ấn trên các ngôi sao;
8 Một mình Ngài trải các từng trời ra, Và bước
đi trên các ngọn sóng biển;
9 Ngài dựng nên sao bắc đẩu, Sao cày, và Sao
rua, Cùng những lầu các bí mật của phương
nam.
10 Ngài làm những việc lớn lao, không sao dò
xét được, Những dấu kỳ chẳng xiết cho được.
11 Kìa, Ngài đã đi qua gần tôi, mà tôi không
thấy Ngài, Ngài sang ngang trước mặt tôi, nhưng
tôi chẳng nhìn thấy Ngài.
12 Kìa, Ngài vớ lấy mồi, ai ngăn trở Ngài được?
Ai sẽ nói với Ngài rằng: Chúa làm chi vậy?
13 Đức Chúa Trời không hồi cơn giận Ngài;
Những kẻ giúp đỡ Ra-háp đều cúi mình xuống
dưới Ngài.
14 Phương chi tôi đáp lại với Ngài, Và chọn lời
tranh biện cùng Ngài!
15 Dầu khi tôi công bình, tôi cũng không dám
đối lại cùng Ngài; Nhưng tôi cầu xin ơn của
Đấng phán xét tôi.
16 Mặc dầu tôi kêu cầu, và Ngài đáp lời tôi, Tôi
cũng không tin rằng Ngài lắng tai nghe tiếng tôi.
17 Vì Ngài chà nát tôi trong cơn gió bão, Và
thêm nhiều vít tích cho tôi vô cớ.
18 Ngài không để cho tôi hả hơi; Nhưng Ngài
khiến tôi no đầy sự đắng cay,
19 Nếu luận về sức lực, kìa, Ngài vốn quyền

năng! Nếu nói về lý đoán, thì Ngài rằng: "Ai
dám cáo kiện ta?"
20 Dẫu rằng tôi công bình, miệng mình sẽ lên
án cho mình; Tuy tôi trọn vẹn, nó sẽ tỏ tôi ra
gian tà.
21 Dẫu tôi vô tội, tôi không kể đến mình tôi,
Tôi khinh bỉ mạng sống tôi.
22 Aùc và thiện thảy đều như nhau; bởi cớ ấy,
nên tôi có nói: Ngài tiêu diệt người trọn vẹn cũng
như kẻ gian ác.
23 Nếu tai họa giết chết thình lình, Thì Ngài chê
cười sự thử thách của người vô tội.
24 Đất bị phó vào tay kẻ gian ác; Nó che mặt
những quan xét của đất; Nếu chẳng phải nó,
vậy thì ai?
25 Các ngày của tôi mau hơn kẻ trạm; Nó trốn
không thấy điều phước hạnh.
26 Nó xớt qua mau như thuyền nan, Như chim
ưng xông vào mồi.
27 Nếu tôi nói: Tôi sẽ quên sự than phiền tôi,
Bỏ bộ mặt buồn thảm tôi và lấy làm vui mừng,
28 Thì tôi sợ hãi các điều đau đớn tôi, Biết rằng
Ngài không cầm tôi là vô tội.
29 Phải, tôi sẽ bị định tội; Nên cớ sao tôi làm
cho mình mệt nhọc luống công?
30 Nếu tôi tắm trong nước tuyết, Rửa tay tôi
với nước tro,
31 Thì Ngài lại nhận tôi trong hầm, Đến đỗi
quần áo tôi sẽ gớm ghê tôi.
32 Vì Đức Chúa Trời chẳng phải loài người như
tôi, mà tôi dám đối với Ngài, Để chúng ta cùng

đi chịu phán xét.
33 Chẳng có người nào phân xử giữa chúng ta,
Đặt tay mình trên hai chúng ta.
34 Ước gì Chúa rút roi Ngài khỏi tôi, Khiến sự
kinh khiếp của Ngài chớ làm rối loạn tôi nữa;
35 Bấy giờ, tôi sẽ nói, chẳng sợ Ngài; Nhưng tôi
chẳng được như vậy.

10

1 Linh hồn tôi đã chán ngán sự sống tôi; Tôi sẽ
buông thả lời than thở của tôi, Tôi sẽ nói vì cơn
cay đắng của lòng tôi.
2 Tôi sẽ thưa với Đức Chúa Trời rằng: Xin chớ
đoán phạt tôi; Hãy tỏ cho tôi biết nhân sao Chúa
tranh luận với tôi.
3 Chúa há đẹp lòng đè ép, Khinh bỉ công việc
của tay Ngài, Và chiếu sáng trên mưu chước của
kẻ ác sao?
4 Chúa có mắt xác thịt ư? Chúa thấy như người
phàm thấy sao?
5 Các ngày của Chúa há như ngày loài người
ư? Các năm của Chúa há như năm loài người
sao?
6 Sao Chúa tra hạch gian ác tôi, Tìm kiếm tội
lỗi tôi,
7 Dầu Chúa biết tôi chẳng phải gian ác, Và
không ai giải thoát khỏi tay Chúa?
8 Tay Chúa đã dựng nên tôi, nắn giọt trót mình
tôi; Nhưng nay Chúa lại hủy diệt tôi!
9 Xin Chúa nhớ rằng Chúa đã nắn hình tôi như
đồ gốm; Mà Chúa lại muốn khiến tôi trở vào tro
bụi sao?

10 Chúa há chẳng có rót tôi chảy như sữa, Làm
tôi ra đặc như bánh sữa ư?
11 Chúa đã mặc cho tôi da và thịt, Lấy xương
và gân đang tréo tôi.
12 Chúa đã ban cho tôi mạng sống và điều nhân
từ; Sự Chúa đoái hoài tôi đã gìn giữ tâm hồn tôi.
13 Dầu vậy, Chúa giấu các điều nầy nơi lòng
Chúa; Tôi biết điều ấy ở trong tư tưởng của Ngài.
14 Nếu tôi phạm tội, Chúa sẽ xem xét tôi, Chẳng
dung tha gian ác tôi.
15 Nếu tôi làm hung ác, thì khốn cho tôi thay!
Còn nếu tôi ăn ở công bình, tôi cũng chẳng dám
ngước đầu lên, Vì đã bị đầy dẫy sỉ nhục, và thấy
sự khổ nạn tôi.
16 Ví bằng tôi ngước đầu lên, hẳn quả Chúa sẽ
săn tôi như sư tử, và tỏ ra nơi tôi quyền diệu kỳ
của Ngài.
17 Chúa đặt chứng mới đối nghịch tôi, Và gia
thêm sự giận cùng tôi: Đau đớn liên tiếp, và thì
khốn khó theo tôi.
18 Nhân sao Chúa đem tôi ra khỏi lòng mẹ tôi?
Phải chi đã tắt hơi, thì chẳng con mắt nào thấy
tôi!
19 Bằng vậy, tôi sẽ như đã không hề có; Vì mới
lọt lòng mẹ, bèn bị đem đến mồ mã!
20 Các ngày tôi há chẳng phải ít ỏi sao? Vậy,
Chúa ôi, khá ngưng dứt đi, Hãy dời khỏi tôi đi,
để tôi được an ủi một chút,
21 Trước khi tôi đi đến xứ tối tăm và bóng sự
chết, không hề trở lại;
22 Tức đất tối đen như mực, Là miền có bóng

sự chết, chỉ có sự hỗn độn tại đó, Và ánh sáng
không khác hơn tối tăm.

11

1 Sô-pha, người Na-a-ma, đáp lại, mà rằng:
2 Há chẳng nên đáp lại lời nói nhiều sao?
Người già miệng há sẽ được xưng là công bình
ư?
3 Chớ thì các lời khoe khoang của ông sẽ khiến
người ta nín sao? Khi ông nhạo báng, há không
có ai bỉ mặt ông ư?
4 Vì ông thưa cùng Đức Chúa Trời rằng: Đạo lý
tôi là thanh tịnh; Tôi không nhơ bợn trước mặt
Chúa.
5 ĩ! Chớ gì đẹp lòng Đức Chúa Trời mà phán,
Và mở miệng Ngài đáp lời nghịch cùng ông,
6 Ước chi Ngài chỉ tỏ cho ông biết sự bí mật của
sự khôn ngoan! Vì Ngài thông hiểu bội phần.
Vậy, khá biết rằng Đức Chúa Trời phạt ông lại
không xứng với tội gian ác của ông.
7 Nếu ông dò xét, há có thể hiểu biết được sự
sâu nhiệm của Đức Chúa Trời, Và thấu rõ Đấng
Toàn năng sao?
8 Sự ấy vốn cao bằng các từng trời: Vậy ông
sẽ làm gì? Sâu hơn âm phủ: ông hiểu biết sao
đặng?
9 Bề dài sự ấy lại hơn cỡ trái đất, Và rộng lớn
hơn biển cả.
10 Nếu Đức Chúa Trời đi ngang qua, bắt người
ta cầm tù, Và đòi ứng hầu đoán xét, thì ai sẽ
ngăn trở Ngài được?

11 Vì Ngài biết những người giả hình, Xem thấy
tội ác mà loài người không cảm biết đến.
12 Nhưng chừng nào lừa con rừng sanh ra làm
người, Thì chừng nấy người hư không mới trở
nên thông sáng!
13 Vậy, nếu dọn lòng cho xứng đáng, Và giơ tay
mình ra hướng về Chúa;
14 Bằng có tội ác trong tay ông, mà ông bỏ xa
khỏi mình, Chẳng để sự bất công ở trong trại
mình,
15 Bấy giờ, ông hẳn sẽ ngước mắt lên không tì
vít gì, Thật sẽ được vững vàng, chẳng sợ chi;
16 Oâng sẽ quên các điều hoạn nạn mình, Và
nhớ đến nó như nước đã chảy qua.
17 Đời ông sẽ sáng sủa hơn ban trưa; Dẫu nay
tối tăm, sau sẽ hóa ra như buổi sáng.
18 Oâng sẽ bình an vô sự, vì có sự trông cậy;
Oâng sẽ tìm tòi bốn bên, rồi nghỉ ngơi yên hàn
vô sự.
19 Lại ông sẽ nằm, không ai làm cho mình sợ
hãi, Và lắm người sẽ tìm ơn của ông.
20 Nhưng mắt kẻ hung ác sẽ bị hao mòn; Nó
chẳng có nơi ẩn núp, Và điều nó sẽ trông mong,
ấy là sự tắt hơi.

12

1 Gióp đáp lại rằng:
2 Hẳn chi các ngươi thật là người, Sự khôn
ngoan sẽ đồng chết mất với các ngươi mà chớ!

3 Song ta cũng có sự thông sáng như các ngươi,
Chẳng kém hơn đâu; mà lại ai là người không
biết những việc như thế?
4 Ta đã cầu khẩn Đức Chúa Trời, và Đức Chúa
Trời đáp lời cho ta; Nay ta thành ra trò cười của
bầu bạn ta; Người công bình, người trọn vẹn đã
trở nên một vật chê cười!
5 Lòng người nào ở an nhiên khinh bỉ sự tai
họa. Tai họa thường sẵn giáng trên kẻ nào trợt
chân vấp ngã.
6 Trại của kẻ cướp được may mắn, Những kẻ
chọc giận Đức Chúa trời ở bình an vô sự, Và được
Đức Chúa Trời phó vào tay mình nhiều tài sản
dư dật.
7 Nhưng khá hỏi loài thú, chúng nó sẽ dạy dỗ
ngươi, Hỏi các chim trời, thì chúng nó sẽ bảo
cho ngươi;
8 Hoặc nữa, hãy nói với đất, nó sẽ giảng dạy
cho ngươi; Còn những cá biển sẽ thuật rõ cho
ngươi biết.
9 Trong các loài này, loài nào chẳng biết Rằng
tay của Đức Chúa Trời đã làm ra những vật ấy?
10 Trong tay Ngài cầm hồn của mọi vật sống,
Và hơi thở của cả loài người.
11 Lỗ tai há chẳng xét lời nói, Như ổ gà nếm
những thực vật sao?
12 Người già cả có sự khôn ngoan, Kẻ hưởng
trường thọ được điều thông sáng.
13 Nơi Đức Chúa Trời có sự khôn ngoan và
quyền năng; Mưu luận và thông minh điều
thuộc về Ngài.

14 Kìa, Ngài phá hủy, loài người không cất lại
được; Ngài giam cầm người nào, không ai mở ra
cho.
15 Nầy, Ngài ngăn nước lại, nước bèn khô cạn;
Đoạn, Ngài mở nó ra, nó bèn làm đồi tàn đất,
16 Tại nơi Ngài có quyền năng và khôn ngoan;
Kẻ bị lầm lạc và kẻ làm cho lầm lạc đều thuộc
về Ngài.
17 Ngài bắt dẫn tù những kẻ bày mưu, Khiến
các quan xét ra điên dại.
18 Ngài mở trói cho các vua, Và thắt xiềng xích
nơi lưng họ;
19 Ngài bắt dẫn tù những thầy tế lễ, Đánh đổ
các kẻ cường quyền.
20 Ngài cất lời khỏi kẻ nói thành tín, Làm cho
kẻ già cả mất trí khôn.
21 Ngài giáng điều sỉ nhục trên kẻ sang trọng,
Tháo dây lưng của người mạnh bạo.
22 Ngài bày tỏ những sự sâu nhiệm ẩn trong
tăm tối, Và khiến bóng sự chết hóa ra sáng sủa.
23 Ngài khiến các dân tộc hưng thạnh, rồi lại
phá diệt đi; Mở rộng giới hạn cho các nước, đoạn
thâu nó lại.
24 Ngài cất thông sáng khỏi những trưởng của
các dân tộc thế gian, Khiến chúng đi dông dài
trong đồng vắng không đường lối.
25 Chúng rờ đi trong tối tăm, không có sự sáng,
Và Ngài làm cho họ đi ngả nghiêng như kẻ say.

13

1 Nầy, mắt ta đã thấy các điều đó, Tai ta có
nghe và hiểu đến.

2 Điều gì các ngươi biết, ta cũng biết với. Ta
chẳng kém hơn các ngươi đâu.
3 Song ta muốn thưa với Đấng Toàn năng, Ước
ao biện luận cùng Đức Chúa Trời:
4 Còn các ngươi là kẻ đúc rèn lời dối trá; Thảy
đều là thầy thuốc không ra gì hết.
5 Chớ chi các ngươi nín lặng! Đó sẽ là sự khôn
ngoan của các ngươi.
6 Vậy, hãy nghe lời biện luận ta, Khá chăm chỉ
về lẽ đối nại của miệng ta.
7 Có phải các ngươi dám nói lời bất công với
Đức Chúa Trời chăng? Các ngươi há sẽ nói điều
dối trá vì Ngài sao?
8 Các ngươi há muốn tây vị Đức Chúa Trời, Và
cãi lẽ cho Ngài sao?
9 Nếu Ngài dò xét lòng các ngươi, các ngươi
vừa ý điều đó sao? Các ngươi há muốn phỉnh
gạt Ngài như phỉnh gạt loài người sao?
10 Quả thật Ngài sẽ trách phạt các ngươi. Nếu
các ngươi lén tây vị người.
11 Chớ thì sự oai nghi Ngài sẽ chẳng khiến các
ngươi bối rối sao? Sự hoảng kinh Ngài há sẽ
chẳng giáng trên các ngươi ư,
12 Châm ngôn của các ngươi chỉ như châm
ngôn tro bụi; Những thành lũy của các ngươi
thật là thành lũy bùn đất,
13 Vậy, hãy nín đi, khá lìa khỏi ta, để ta biện
luận, Mặc dầu xảy đến cho ta điều gì.
14 Cớ sao ta lấy răng cắn thịt mình Và liều sanh
mạng mình?
15 Dẫu Chúa giết ta, ta cũng còn nhờ cậy nơi

Ngài; Nhưng ta sẽ binh vực tánh hạnh ta trước
mặt Ngài.
16 Chính điều đó sẽ là sự cứu rỗi ta; Vì một kẻ
vô đạo chẳng được đến trước mặt Chúa.
17 Hãy nghe kỹ càng các lời ta, Lời trần cáo ta
khá lọt vào tai các ngươi!
18 Kìa, ta đã bày tỏ việc cáo tụng ta, Ta biết ta
sẽ được xưng công bình.
19 Có ai sẽ tranh luận với ta chăng? Ví bằng ta
nín lặng, quả ta tắt hơi.
20 Có hai điều cầu xin Chúa chớ làm cho tôi,
Thì tôi sẽ không ẩn mình tôi khỏi mặt Chúa:
21 Xin Chúa rút tay Chúa khỏi mình tôi, Và sự
hoảng kinh của Chúa chớ làm bối rối tôi nữa.
22 Đoạn, hãy gọi tôi, tôi sẽ thưa lại, Hoặc tôi
nói thì Chúa sẽ trả lời cho tôi.
23 Số gian ác và tội lỗi tôi bao nhiêu? Cầu Chúa
cho tôi biết sự phạm luật và tội lỗi tôi.
24 Nhân sao Chúa giấu mặt Chúa, Và cầm bằng
tôi là kẻ cừu địch Chúa?
25 Chúa há muốn khiến kinh hãi chiếc lá bị gió
đưa đi, Và đuổi theo cộng rạ khô sao?
26 Vì Chúa làm cho tôi bị điều cay đắng, Và
khiến cho tôi gánh các tội ác phạm lúc thanh
niên,
27 Đặt chân tôi trong xiềng tỏa, Xét các đường
lối tôi, Và ghi ranh hạng chung quanh bước chân
tôi,
28 Còn tôi bị bể nát ra như vật mục, Như một
cái áo bị sâu cắn nát vậy.

14

1 Loài người bởi người nữ sanh ra, sống tạm ít
ngày, Bị đầy dẫy sự khốn khổ.
2 Người sanh ra như cỏ hoa, rồi bị phát; Người
chạy qua như bóng, không ở lâu dài.
3 Dầu vậy, Chúa còn để mắt trên người dường
ấy, Và khiến tôi đến chịu Chúa xét đoán sao?
4 Ai có thể từ sự ô uế mà lấy ra được điều thanh
sạch? Chẳng một ai!
5 Nếu các ngày của loài người đã định rồi, Nếu
số tháng người ở nơi Chúa, Và Chúa đã định giới
hạn cho người, mà người không qua khỏi được,
6 Thì xin Chúa hãy xây mắt Ngài khỏi người,
để người đặng yên nghỉ, Cho đến khi mãn ngày
mình như kẻ làm mướn vậy.
7 Vì cây cối dẫu bị đốn còn trông cậy Sẽ còn
mọc lên nữa, Không thôi nức chồi.
8 Dẫu rễ nó già dưới đất, Thân nó chết trong
bụi cát,
9 Vừa có hơi nước, nó sẽ mọc chồi, Và đâm
nhành như một cây tơ;
10 Nhưng loài người chết, thì nằm tại đó, Loài
người tắt hơi, thì đã đi đâu?
11 Nước hồ chảy mất đi, Sông cạn và khô:
12 Cũng vậy, loài người nằm, rồi không hề
chổi dậy: Người chẳng hề thức dậy cho đến khi
không còn các từng trời, Và chẳng ai sẽ khiến
cho người tỉnh lại khỏi giấc ngủ mình.
13 Oâi! Chớ gì Chúa giấu tôi nơi âm phủ, che
khuất tôi cho đến khi cơn giận Chúa đã nguôi,
Định cho tôi một kỳ hẹn, đoạn nhớ lại tôi!

14 Nếu loài người chết, có được sống lại chăng!
Trọn ngày giặc giã tôi, tôi đợi chờ, Cho đến
chừng tôi được buông thả,
15 Chúa sẽ gọi, tôi sẽ thưa lại; Chúa sẽ đoái đến
công việc của tay Chúa;
16 Nhưng bây giờ, Chúa đếm các bước tôi,
Chúa há chẳng xem xét các tội lỗi tôi sao?
17 Các tội phạm tôi bị niêm trong một cái túi,
Và Chúa có thắt các sự gian ác tôi lại.
18 Song núi lở tan thành ra bụi, Và hòn đá bị
nhắc dời khỏi chổ nó.
19 Nước làm mòn đá, Lụt trôi bụi đất: Cũng
một thể ấy, Chúa hủy sự hy vọng của loài người.
20 Chúa hãm đánh và thắng hơn loài người
luôn, đoạn nó đi qua mất; Chúa đổi sắc mặt nó,
và đuổi nó đi.
21 Các con trai người được tôn trọng, còn người
nào biết đến; Chúng bị hạ xuống, nhưng người
cũng chẳng để ý vào.
22 Thịt người chỉ đau đớn vì một mình người,
Và linh hồn người chỉ buồn rầu vì chính mình
người mà thôi.

15

1 Ê-li-pha, người Thê-man, đáp rằng:
2 Người khôn ngoan há đáp bằng lời tri thức
hư không, Và phình bụng mình bằng gió đông
sao?
3 Người há có nên lấy lời vô ích mà chữa mình,
Dùng câu giảng luận vô dụng mà binh vực sao?.
4 Thật ông hủy điều kính sợ Đức Chúa Trời,
Ngăn trở sự suy gẫm trước mặt Ngài.

5 Vì sự gian ác ông dạy dỗ cho miệng mình nói,
Và ông chọn lưỡi của kẻ quỉ quyệt.
6 Miệng ông định tội cho ông, chớ chẳng phải tôi; Và môi ông làm chứng dối nghịch cùng ông.
7 Có phải ông sanh ra đầu trước hết chăng?
Há đã được dựng nên trước non núi sao?
8 Chớ thì ông có nghe điều bàn định trong ý nhiệm của Đức chúa Trời sao? Há chỉ một mình ông được khôn ngoan ư?
9 Oâng biết chi, mà chúng tôi chẳng biết?
Oâng thông hiểu gì mà chúng tôi lại không thông hiểu?
10 Giữa vòng chúng tôi cũng có người tóc bạc, kẻ già cả, Được tuổi cao tác lớn hơn cha của ông.
11 Sự an ủi của Đức chúa Trời, và lời êm dịu nói cho ông nghe, Há là điều nhỏ mọn cho ông sao?
12 Nhân sao lòng ông bức tức, Và mắt ông ngó chớp lách?
13 Cớ gì mà tâm thần ông phản đối cùng Đức Chúa Trời, Khiến những lời dường ấy ra khỏi miệng ông?
14 Loài người là chi, mà lại là thanh sạch? Kẻ do người nữ sanh ra là gì, mà lại là công bình?
15 Kìa, Đức Chúa Trời không tin cậy các thánh đồ Ngài, Đến đỗi các từng trời cũng chẳng trong sạch trước mặt Ngài thay:
16 Phương chi một người gớm ghiếc và hư nát,
Kẻ hay uống gian ác như nước!
17 Tôi sẽ dạy ông, ông hãy nghe tôi; Tôi sẽ thuật cho ông điều tôi đã thấy,

18 Là điều kẻ khôn ngoan tỏ ra theo tổ phụ
mình, Không giấu giếm;
19 Xứ đã được ban cho chúng mà thôi, Không
có người ngoại bang nào được vào giữa bọn họ:
20 Trọn đời người hung ác bị đau đớn cực lòng,
Số ít năm để dành cho kẻ hà hiếp.
21 Tiếng hoảng kinh vang nơi lỗ tai người;
Đang chừng lợi đặt, kẻ phá hoại sẽ xông vào
người.
22 Người tưởng không ra khỏi tăm tối được, Và
có gươm rình giết người đi.
23 Người đi chỗ nầy qua nơi nọ để tìm bánh,
mà rằng: Bánh tìm ở đâu? Người biết rằng ngày
tăm tối đã sẵn bên mình.
24 Sự gian nan buồn thảm làm cho người kinh
hãi, Xông áp vào người như một vua sẵn sàng
chinh chiến
25 Vì người có giơ tay lên chống cự Đức Chúa
Trời, Và cư xử cách kiêu ngạo với Đấng Toàn
năng.
26 Người núp dưới gu khiên, ngước thẳng cổ,
và xông đến Chúa;
27 Vì người lấy sự phì béo che mặt mình, Làm
cho hai hông mình ra mập mạp.
28 Người đã ở những thành bị phá hoại, ỳ
những nhà bỏ hoang, gần trở nên đổ đống;
29 Người sẽ không trở nên giàu; của cải người
cũng sẽ chẳng bền lâu, Và sản nghiệp người sẽ
chẳng lan ra trên đất.
30 Người sẽ chẳng được ra khỏi tối tăm; Ngọn
lửa làm khô héo chồi của người, Và người sẽ bị

hơi thở miệng Chúa đem đi mất.
31 Người chớ nên cậy sự hư không mà bị lừa
dối; Vì sự hư không sẽ là phần thưởng của người.
32 Sự nầy sẽ trọn vẹn trước nhựt kỳ người chưa
xảy đến, Còn các nhành người sẽ chẳng xanh
tươi.
33 Người bỏ quây trái cây xanh mình như một
cây nho; Người làm rụng hoa mình như cây Ô
li-ve.
34 Vì dòng dõi kẻ vô đạo không sanh sản, Lửa
sẽ tiêu diệt nhà trại kẻ ăn hối lộ.
35 Họ thọ thai sự ác, bèn sanh ra điều hại tàn,
Lòng họ sắm sẵn những chước gian.

16

1 Gióp đáp rằng:
2 Ta thường nghe nhiều lời giảng luận như vậy;
Các ngươi hết thảy đều là kẻ an ủi bực bội.
3 Các lời hư không nầy há chẳng hề hết sao?
Điều thúc giục ngươi đáp lời là gì?
4 Ta cũng dễ nói được như các ngươi nói; Nếu
linh hồn các ngươi thế cho linh hồn ta, Tất ta
cũng sẽ kể thêm lời trách các ngươi, Và lắc đầu
về các ngươi.
5 Nhưng ta sẽ lấy miệng ta giục lòng các ngươi
mạnh mẽ, Lời an ủi của môi ta sẽ giảm bớt nơi
đau đớn các ngươi.
6 Dầu ta nói, đau đớn ta không được bớt; Tuy
ta nín lặng, nó lìa khỏi ta đâu?
7 Nhưng bây giờ, Đức Chúa Trời khiến ta mệt
mỏi. Chúa đã tàn hại hết nhà của tôi.

8 Chúa đã làm tôi đầy nhăn nhíu, ấy làm chứng
đối nghịch cùng tôi; Sự ốm yếu tôi dấy nghịch
cùng tôi, cáo kiện tôi tại ngay mặt tôi.
9 Trong cơn thạnh nộ người xé tôi và bắt bớ
tôi; Người nghiến răng nghịch tôi, Kẻ cừu địch
tôi trừng ngó tôi.
10 Chúng há miệng nghịch tôi, Vả má tôi cách
khinh thị; Chúng hiệp nhau hãm đánh tôi.
11 Đức Chúa Trời đã phó tôi cho kẻ vô đạo, Trao
tôi vào tay kẻ gian ác.
12 Tôi xưa bình tịnh, Ngài bèn tàn hại tôi; Ngài
có nắm cổ tôi, và bẻ nát tôi, Cũng đặt tôi làm
tấm bia cho Ngài.
13 Các mũi tên Ngài vây phủ tôi, Ngài bắn lưng
hông tôi, không thương tiếc, Đổ mặt tôi xuống
đất.
14 Ngài làm cho tôi bị thương tích này trên
thương tích kia, Xông vào tôi như một kẻ mạnh
bạo.
15 Tôi đã may cái bao trên da tôi, Tôi hạ mặt
tôi xuống bụi đất.
16 Mặt tôi sưng đỏ lên vì cớ khóc, Bóng sự chết
ở nơi mí mắt tôi;
17 Mặc dầu tại trong tay tôi không có sự hung
dữ, Và lời cầu nguyện tôi vốn tinh sạch.
18 Oâi đất, chớ lấp huyết ta! Ước gì tiếng than
kêu tôi không có chỗ ngưng lại!
19 Chính giờ này, Đấng chứng tôi ở trên trời,
Và Đấng bảo lãnh cho tôi ở tại nơi cao.
20 Các bạn hữu tôi nhạo báng tôi. Còn tôi
hướng về Đức Chúa Trời mà khóc,

21 Để Ngài phân xử giữa loài người và Đức
Chúa Trời, Giữa con cái loài người và đồng loại
nó!
22 Vì ít số năm còn phải đến, Rồi tôi sẽ đi con
đường mà tôi chẳng hề trở lại.

17

1 Hơi thở tôi bay đi; các ngày tôi hầu hết; Mồ
mả sẵn dành cho tôi!
2 Kẻ cười nhạo vây chung quanh tôi, Mắt tôi
hằng nom sự sỉ nhục của chúng nó.
3 Xin Chúa ban cho tôi một bằng cớ; hãy bảo
lãnh tôi bên Chúa; Vì ngoài Chúa ai sẽ bảo lãnh
cho tôi?
4 Vì Chúa khiến lòng chúng không thông sáng,
Nên Chúa sẽ không cất chúng cao lên.
5 Người nào nộp bằng hữu mình cho bị cướp,
Mắt của con cái nó sẽ bị hao mòn.
6 Nhưng Đức Chúa Trời có làm tôi trở nên tục
ngữ của dân sự, Chúng khạc nhổ nơi mặt tôi.
7 Mắt tôi lư lờ vì buồn rầu, tứ chi tôi thảy đều
như một cái bóng.
8 Các người ngay thẳng đều sẽ lấy làm lạ, Còn
người vô tội sẽ nổi giận cùng kẻ ác tệ.
9 Song người công bình sẽ bền vững trong
đường lối mình, Và người có tay tinh sạch sẽ
càng ngày càng được mạnh dạn.
10 Nhưng, hỡi các ngươi, hết thảy khá biện
luận lại nữa; Song ta không thấy trong các ngươi
có ai khôn ngoan.
11 Các ngày tôi đã qua, Các mưu ý tôi, tức các
thiết ý của lòng tôi, đã bị diệt.

12 Chúng lấy đêm trở làm ngày; Trước sự tối
tăm, chúng nói rằng ánh sáng hầu gần.
13 Nếu tôi trông cậy âm phủ làm nhà tôi, Nếu
tôi đặt giường tôi tại nơi tối tăm;
14 Vì tôi đã nói với cái huyệt rằng: Ngươi là
cha ta; Với sâu bọ rằng: Các ngươi là mẹ và chị
ta,
15 Vậy thì sự trông cậy tôi ở đâu? Sự trông cậy
tôi, ai sẽ thấy nó được?
16 Khi tôi được an nghỉ trong bụi đất, Thì sự
trông cậy sẽ đi xuống cửa âm phủ.

18

1 Binh-đát, người Su-a, bèn đáp rằng:
2 Oâng gài bẫy bằng các lời mình cho đến
chừng nào? Hãy suy nghĩ, rồi chúng tôi sẽ nói.
3 Nhân sao chúng tôi bị coi như thú vật, Và ngu
dại trước mặt ông?
4 Oâng nổi giận bèn xẻ rạch mình, Há vì ông
mà trái đất sẽ bị bỏ hoang, Và hòn đá phải dời
đi khỏi chỗ nó sao?
5 Thật ánh sáng kẻ ác sẽ tắt đi, Ngọn lửa của
hắn không chói nữa.
6 Aùnh sáng sẽ mờ tối trong trại hắn, Ngọn đèn
hắn sẽ tắt ở bên hắn.
7 Các bước mạnh bạo hắn sẽ bị cuồng đi, Chính
các mưu chước người sẽ đánh đổ người.
8 Vì hắn bị chân mình hãm vào cái bẩy, Và đi
trên mảnh lưới.
9 Cái bẩy sẽ thắt hắn nơi gót chân, Và dò lưới
sẽ bắt nó.

10 Có sợi dây khuất dưới đất, Và cái bẫy ẩn tại
trên đường để hãm lấy nó.
11 Từ bốn phía sự kinh khủng sẽ làm cho hắn
bối rối, Xô đẩy người đây đó, buộc vấn bước
người.
12 Sức lực hắn vì đói khát sẽ ra yếu, Và tai họa
chực sẵn ở bên cạnh người.
13 Các chi thể hắn sẽ bị tiêu nuốt, Tất sẽ bị con
đầu lòng của sự chết tiêu nuốt.
14 Hắn sẽ bị rút ra khỏi nhà trại mình, là nơi
hắn nương cậy; Đoạn bị dẫn đến vua của sự kinh
khiếp.
15 Kẻ chẳng thuộc về hắn sẽ ở trong trại hắn,
Còn diêm sanh sẽ rải ra trên chỗ ở của nó.
16 ỳ dưới thì rễ hắn khô héo, ở trên lại bị chặt
nhành.
17 Kỷ niệm hắn sẽ diệt khỏi thế gian, Danh hắn
không lưu lại trên mặt đất.
18 Hắn bị xô đuổi khỏi ánh sáng mà vào tối
tăm, Và người ta khu trục nó khỏi thế gian.
19 Hắn sẽ chẳng có con cháu giữa dân sự mình,
Cũng không có ai còn sống tại trong nơi ở mình.
20 Những người hậu sanh sẽ lấy làm sững sờ
về ngày của hắn, Y như kẻ tiền bối đã lấy làm
kinh khiếp.
21 Quả thật đó là nơi ở của kẻ bất công, Và ấy
là chốn của người không biết Đức Chúa Trời.

19

1 Gióp bèn đáp lời rằng:

2 Các ngươi làm buồn lòng ta đến chừng nào,
Và lấy lời giảng luận khiến cực nhọc ta đến bao giờ?
3 Kìa đã mười lần các ngươi quở trách ta, Bạc đãi ta mà không mắc cỡ.
4 Dầu ta có thật lầm lỗi thế nào, Sự lỗi ta vẫn ở nơi ta.
5 Nếu thật các ngươi muốn tự cao đối cùng ta,
Lấy sự sỉ nhục ta mà trách móc ta,
6 Vậy, hãy biết rằng ấy Đức Chúa Trời đã đánh đổ ta, Và giang lưới Ngài chung quanh ta.
7 Nầy tôi kêu la về sự hung bạo, song tôi chẳng đặng nhậm lời. Tôi kêu cầu tiếp cứu, bèn không có sự công bình.
8 Chúa có chận đường tôi, tôi chẳng đi qua được. Ngài có để tăm tối trên đường lối tôi.
9 Ngài có bóc lột sự vinh quang tôi, Và cất mão triều khỏi đầu tôi.
10 Ngài có làm đổi tệ tôi tứ phía, và tôi hư mất đi; Ngài rứt nhổ sự trông cậy tôi như cây cối.
11 Ngài cũng nổi thạnh nộ cùng tôi, Cầm tôi là một kẻ cừu địch Ngài.
12 Các đạo binh Ngài đã cùng nhau kéo tới, Đắp đường họ để đến hãm đánh tôi, Và đóng ở chung quanh trại tôi.
13 Ngài khiến các anh em tôi lìa xa tôi, Và những người quen biết tôi trở nên kẻ lạ.
14 Các thân thích đều lìa bỏ tôi, Các mật hữu tôi đã quên tôi.
15 Những kẻ ở trong nhà tôi, và các tớ gái tôi đãi tôi như một khách lạ, Trước mặt chúng, tôi

đã trở thành một người ngoài.
16 Tôi gọi kẻ tôi tớ tôi, mà nó không thưa, Dẫu
tôi lấy miệng mình nài xin nó cũng vậy.
17 Hơi thở tôi làm gớm ghiếc cho vợ tôi, Và con
trai của mẹ tôi ghét lời cầu khẩn tôi.
18 Đến đỗi những đứa trẻ cũng khi tôi; Nếu tôi
chổi dậy, chúng nó nhạo báng tôi.
19 Các bạn thân thiết đều gớm ghét tôi, Những
người tôi thương mến đã trở nghịch tôi.
20 Xương cốt tôi sát vào da và thịt tôi, Tôi đã
thoát được chỉ còn da bọc răng tôi mà thôi.
21 Hỡi các bằng hữu tôi, hãy thương xót tôi,
hãy thương xót tôi! Vì tay của Đức Chúa Trời đã
đánh tôi.
22 Cớ sao các bạn bắt bớ tôi như Đức Chúa Trời,
Và chưa no nê thịt tôi sao?
23 Oâi! Chớ chi các lời tôi đã biên chép! Ước
gì nó được ghi trong một quyển sách!
24 Chớ gì lấy cây viết bằng sắt và chì, Mà khắc
nó trên đá lưu đến đời đời!
25 Còn tôi, tôi biết rằng Đấng cứu chuộc tôi
vẫn sống, Đến lúc cuối cùng Ngài sẽ đứng trên
đất.
26 Sau khi da tôi, tức xác thịt nầy, đã bị tan
nát, Bấy giờ ngoài xác thịt tôi sẽ xem thấy Đức
Chúa Trời;
27 Chính tôi sẽ thấy Ngài, Mắt tôi sẽ nhìn xem
Ngài, chớ chẳng phải kẻ khác: Lòng tôi hao mòn
trong mình tôi.
28 Nếu các bạn nói rằng: Chúng ta sẽ khuấy
rầy người làm sao? Và rằng căn nguyên tai họa
vốn tìm tại trong mình tôi,

29 Khá sợ mũi gươm, Vì gươm là một khí giới
hung tàn phạt tội gian ác, Để các bạn biết rằng
có sự phán xét.

20

1 Xô-pha, người Na-a-ma, bèn đáp rằng:
2 Vì cớ ấy tư tưởng tôi chỉ dạy cho tôi lời đáp,
Và tại lời đó, tâm thần tôi bị cảm động trong
mình tôi.
3 Tôi đã nghe lời trách móc làm hổ thẹn tôi; Trí
khôn tôi lấy sự thông minh mà đáp lời.
4 Hãy biết rõ rằng, từ đời xưa, Từ khi loài
người được đặt nơi thế gian,
5 Thì sự thắng hơn của kẻ ác không có lâu, Và
sự vui mừng của kẻ vô đạo chỉ một lúc mà thôi.
6 Dầu sự kiêu căng nó cất lên đến tận trời, Dầu
cho đầu nó đụng chí mây,
7 Thì nó sẽ bị tiêu diệt đời đời như phân bón
nó; Những người đã thấy nó sẽ hỏi rằng: Nó ở
đâu?
8 Nó bay đi như một cơn chiêm bao, không ai
gặp nó lại; Thật, nó sẽ biết mất như dị tượng
ban đêm.
9 Con mắt đã thường xem nó, sẽ không thấy
nó lại, Nơi nó ở cũng sẽ chẳng còn nhìn nó nữa.
10 Con cái nó sẽ cầu ơn kẻ nghèo, Và tay nó sẽ
thường lại tài sản mà sự hung bạo nó đã cướp
giựt.
11 Tứ chi nó đầy sức lực của buổi đang thì;
Nhưng sẽ nằm chung với nó trong bụi đất;
12 Dẫu sự ác lấy làm ngọt ngào cho miệng nó,
Dẫu ẩn dưới lưỡi hắn,

13 Dẫu hắn tríu mến sự ác, không từ bỏ nó,
Nhưng giữ nó lại trong miệng mình,
14 Thì vật thực nó sẽ biến nơi can tràng, Và
thành ra mật rắn hổ trong bụng nó.
15 Nó có nuốt của cải, rồi lại mửa ra; Đức chúa
Trời sẽ tống của ấy ra khỏi bụng nó.
16 Nó sẽ mút nọc rắn hổ; Lưỡi của rắn lục sẽ
giết nó.
17 Nó sẽ chẳng thấy sông và dòng chảy mật
cùng mỡ sữa ra.
18 Nó phải trả hoa lợi về công việc mình, không
được nuốt nó; Phải thường lại tùy theo giá nó,
Không được hưởng của ấy.
19 Vì nó có hà hiếp, bỏ bê kẻ nghèo, Cướp lấy
nhà cửa, mà nó không có xây cất.
20 Bởi vì nó không biết an tịnh trong mình, Nó
sẽ chẳng được bảo thủ gì về các điều mình ưa
thích hơn hết.
21 Chẳng chi thoát khỏi sự mê ăn của nó; Cho
nên sự may mắn nó chẳng bền lâu.
22 Đang khi dư dật, nó sẽ bị cùng túng; Các
người khốn khổ sẽ tra tay vào mình nó.
23 Đức Chúa Trời sẽ sai thạnh nộ Ngài hãm
mình nó, Đặng làm cho lòng nó đầy dẫy, Ngài sẽ
giáng cơn giận Ngài trên mình nó, chính trong
lúc nó ăn bữa.
24 Nó sẽ trốn lánh khỏi khí giới sắt, Còn cây
cung đồng sẽ xoi lũng nó.
25 Nó nhổ tên ra khỏi thân nó, Mũi gươm bóng
ngời rút ra khỏi gan nó; Các sự kinh khiếp hãm
áp nó.
26 Cả sự tối tăm đã dành làm bửu vật cho nó;

Lửa người ta không thổi sẽ thiêu đốt nó, Và kẻ
còn sót lại trong trại nó sẽ bị tiêu diệt đi.
27 Các từng trời sẽ bày tỏ gian ác nó ra, Và đất
sẽ dấy lên nghịch cùng nó.
28 Hoa lợi của nhà nó sẽ bị đem đi mất, Tài sản
nó sẽ bị trôi đi trong ngày thạnh nộ của Chúa.
29 Đó là phần mà Đức Chúa Trời dành cho kẻ
hung ác, Và ấy là cơ nghiệp mà Ngài định cho
nó.

21

1 Gióp đáp rằng:
2 Hãy nghe kỹ càng lời giảng luận tôi; Thì điều
đó sẽ thế cho sự an ủi của các bạn.
3 Hãy nhịn nhục tôi, để tôi nói: Sau khi tôi đã
nói, các bạn hãy cứ nhạo báng đi.
4 Còn về phần tôi, than van tôi há hướng về
loài người sao? Nhân sao trí tôi không hết nhịn
nhục?
5 Hãy xem xét tôi, và lấy làm lạ; Khá lấy tay
bụm miệng mình.
6 Khi nào tôi nhớ lại, tôi bèn bị kinh hoảng,
Rởn óc cả và thịt tôi.
7 Cớ sao kẻ gian ác sống, Trở nên già cả và
quyền thế cường thạnh?
8 Dòng dõi chúng nó thành lập có mắt chúng
nó thấy, Và con cháu họ ở trước mặt họ.
9 Nhà của chúng nó được bình yên, không
sợ gì, Roi của Đức Chúa trời chẳng đánh mình
chúng nó.
10 Bò đực chúng nó sanh sảnh không hề thiếu
kém, Bò cái họ sanh đẻ không có sảo.

11 Chúng nó cho các đứa trẻ mình đi ra như
một bầy chiên, Và con cái họ giỡn chơi nhau.
12 Hát múa theo tiếng trống nhỏ và đàn cầm,
Và vui mừng theo tiếng kèn sáo.
13 Chúng nó may mắn trải qua các ngày đời
mình, Rồi bỗng chốc sa xuống âm phủ.
14 Chúng nó nói với Đức Chúa Trời rằng: "Ngài
hãy lìa xa chúng tôi, Vì chúng tôi không muốn
biết đạo của Ngài."
15 Đấng Toàn năng là chi, mà chúng tôi phải
phục sự Ngài? Nếu chúng tôi cầu khẩn Ngài thì
được ích gì?
16 Kìa sự may mắn chúng nó chẳng ở nơi tay
chúng nó: Các mưu chước kẻ ác cách xa tôi.
17 Cái đèn kẻ ác tắt, Tai họa giáng trên chúng
nó, Và trong cơn thạnh nộ, Đức Chúa Trời phân
phát đau đớn cho chúng nó, Điều đó há có
thường xảy đến sao?
18 Há năng xảy ra chúng nó phải như rơm
trước gió, Như trấu bị bão cất đi sao?
19 Các bạn nói rằng: Đức Chúa Trời dành sự
hình phạt về hung ác nó cho con cái nó. Đức
Chúa Trời khá báo cho chính mình nó, để nó
biết:
20 Khá chính con mắt hắn xem thấy điều hư
hoại mình, Và uống được sự thạnh nộ của Đấng
Toàn năng.
21 Vì khi số ngày định cho nó đã hết rồi, Nó
nào kể chi đến gia quyến sau nó?
22 Đức Chúa Trời xét đoán những người cao vị;
Vậy, người ta há sẽ dạy tri thức cho Ngài sao?

23 Kẻ nầy thác giữa chừng mạnh mẽ, Được
thanh nhàn và bình an mọi bề;
24 Hai bình người đầy sữa, Và tủy xương người
nhuần đượm.
25 Kẻ khác lại chết giữa chừng cay đắng linh
hồn, Chẳng hề được nếm điều phước hạnh gì
hết.
26 Cả hai đều nằm chung trong bụi đất, Giòi
sâu che lấp họ.
27 Nầy, tôi biết ý tưởng các bạn, Cùng các mưu
kế các bạn toan dùng đặng tàn hại tôi.
28 Vì các bạn nói rằng: "Nhà kẻ cường bạo ở
đâu? Trại kẻ ác ở nơi nào?"
29 Chớ thì các bạn chẳng hề hỏi khách qua
đường sao? Há chẳng nhờ chứng cớ của họ mà
nhìn biết rằng,
30 Trong ngày tai họa, kẻ hung ác được khỏi,
Và trong ngày thạnh nộ, nó được thoát?
31 Tại trước mặt hắn, ai dám trách hắn vì tánh
hạnh hắn? Ai sẽ báo ứng điều hắn đã làm?
32 Nó sẽ được đưa đến huyệt mả, Và người ta
sẽ canh giữ phần mộ nó.
33 Các cục đất của trũng lấy làm êm dịu cho
nó; Mọi người đều đi noi theo, Và kẻ đi trước thì
vô số.
34 Vậy, sao các bạn an ủi tôi vô ích dường ấy?
Vì những câu đáp của các bạn chỉ còn sự bất
trung mà thôi.

22

1 Ê-li-pha, người Thê-man, bèn đáp rằng:

2 Loài người có ích lợi chi cho Đức Chúa Trời
chăng? Người khôn ngoan chỉ ích lợi cho chính
mình mình mà thôi.
3 Dầu ông công bình, Đấng Toàn năng có vui
chi chăng? tánh hạnh ông trọn vẹn, ấy được ích
lợi gì cho Ngài sao?
4 Có phải vì Ngài sợ ông nên Ngài trách phạt,
Và xét đoán ông chăng?
5 Sự dữ của ông há chẳng phải lớn sao? Các
tội ác ông há không phải vô cùng ư?
6 Vì ông đã lấy của cầm của anh em mình vô
cớ, Và lột quần áo của kẻ bị trần truồng.
7 Oâng không cho kẻ khát xin nước uống,
Chẳng ban cho người đói bánh ăn.
8 Còn người cường thạnh, đất tất thuộc về
người; Ai được nể vì đã ở tại đó.
9 Oâng có đuổi kẻ góa bụa đi tay không, Bẻ gãy
nơi nương nhờ của kẻ mồ côi.
10 Bởi cớ ấy, ông bị bẫy bao vây, Và sự kinh
khủng thình lình làm ông rối cực;
11 Hoặc tối tăm ngăn cản cho ông không thấy,
Và nước tràn chìm ngập ông.
12 Đức Chúa Trời há chẳng phải cao như các
từng trời cao kia sao? Hãy xem chót các ngôi
sao: cao biết bao nhiêu!
13 Còn ông nói: Đức Chúa Trời biết điều gì?
Ngài có thể xét đoán ngang qua tăm tối đen kịch
sao?
14 Đám mây mịt mịt che phủ Ngài, nên Ngài
chẳng thấy; Ngài bước đi trên bầu các từng trời.
15 Oâng sẽ giữ theo lối xưa, Mà các kẻ gian ác
đã đi sao?

16 Chúng nó bị truất diệt trước kỳ định, Cái
nền họ bị dòng nước đánh trôi đi;
17 Chúng nó nói với Đức Chúa Trời rằng: Chúa
hãy lìa khỏi chúng tôi; Lại rằng: Đấng Toàn
năng sẽ làm được gì cho chúng ta?
18 Dẫu vậy, Ngài có làm cho nhà họ đầy vật tốt:
Nguyện các mưu chước kẻ ác hãy cách xa tôi!
19 Người công bình thấy điều đó, và vui mừng;
Còn người vô tội sẽ nhạo báng chúng nó, mà
rằng:
20 Kẻ dấy lên cùng chúng tôi quả hẳn bị diệt,
Và kẻ nào lại của chúng lửa đã thiêu đốt đi.
21 Aáy vậy, ông hãy hòa thuận với Ngài. Hãy ở
bình an: nhờ đó phước hạnh sẽ giáng cho ông.
22 Hãy nhận lãnh luật pháp từ nơi miệng Ngài.
Và để các lời Ngài vào lòng của mình.
23 Nếu ông trở lại cùng Đấng Toàn năng, tất
ông sẽ được lập lại. Nếu ông trừ bỏ sự gian ác
khỏi trại mình,
24 Ném bửu vật mình vào bụi đất, Và quăng
vàng Ô phia giữa các hòn đá của khe,
25 Thì Đấng Toàn năng sẽ là bửu vật của ông,
Ngài sẽ là bạc quí cho ông.
26 Vì bấy giờ, ông sẽ được vui sướng nơi Đấng
Toàn năng, Và được ngước mắt lên cùng Đức
Chúa Trời.
27 Oâng sẽ cầu khẩn cùng Ngài, Ngài sẽ nghe
lời mình, Và ông sẽ trả xong lời khẩn nguyện
mình.
28 Nếu ông nhất định việc gì, việc ấy chắc sẽ
được thành; Aùnh sáng sẽ chói trên đường lối

mình.
29 Khi người ta gây cho mình bị hạ xuống, thì
ông sẽ nói rằng: Hãy chổi lên! Còn kẻ khiêm
nhường Đức Chúa Trời sẽ cứu rỗi;
30 Đến đỗi Ngài sẽ giải cứu kẻ có tội; Thật, kẻ
ấy sẽ nhờ sự thanh sạch của tay ông mà được
cứu.

23

1 Gióp đáp rằng:
2 Cho đến ngày nay, sự than siết tôi hãy còn
cay đắng, Tay đè trên tôi nặng hơn sự rên siết
tôi.
3 Oâi! Chớ chi tôi biết nơi nào tìm được Chúa,
Hầu cho đi đến trước tòa của Ngài?
4 Tôi hẳn sẽ giãi bày duyên cớ tôi trước mặt
Ngài, Và làm đầy miệng tôi những lý luận.
5 Tôi sẽ biết các lời Ngài đáp lại cho tôi, Và hiểu
điều Ngài muốn phán cùng tôi.
6 Chúa há sẽ lấy quyền năng lớn lao Ngài mà
tranh luận với tôi sao? Không, Ngài sẽ chú ý về
tôi.
7 Tại đó người ngay thẳng sẽ luận biện với
Ngài, Và tôi được thoát khỏi kẻ đoán xét tôi đến
mãi mãi.
8 Nầy, tôi đi tới trước, nhưng không có Ngài tại
đó; Tôi đi lại sau, song tôi cũng chẳng nhìn thấy
Ngài;
9 Qua phía tả, khi Ngài đang làm công việc đó,
song tôi không phân biệt Ngài được; Ngài ẩn tại
phía hữu, nên tôi chẳng thấy Ngài.

10 Nhưng Chúa biết con đường tôi đi; Khi Ngài
đã thử rèn tôi, tôi sẽ ra như vàng.
11 Chân tôi bén theo bước Chúa; Tôi giữ đi theo
đường Ngài, chẳng hề sai lệch.
12 Tôi chẳng hề lìa bỏ các điều răn của môi
Ngài, Vẫn vâng theo lời của miệng Ngài hơn là ý
muốn lòng tôi.
13 Nhưng Chúa đã một ý nhất định, ai làm cho
Ngài đổi được? Điều gì lòng Ngài muốn, ắt Ngài
làm cho thành:
14 Điều Ngài đã nhất định cho tôi, tất Ngài sẽ
làm cho xong: Trong lòng Ngài còn có lắm điều
khác giống như vậy.
15 Bởi cớ ấy, tôi kinh khủng trước mặt Ngài;
Khi nào tôi tưởng đến, bèn sợ hãi Ngài.
16 Vì Đức Chúa Trời khiến lòng tôi bủn rủn,
Đấng Toàn năng làm cho tôi hoảng sợ;
17 Vì tôi chẳng sợ sệt bởi sự tối tăm, Cũng
chẳng sợ hãi vì u ám mù mịt che phủ mặt tôi.

24

1 Nhân vì Đấng Toàn năng đã định kỳ phạt ác,
Cớ sao Ngài không khiến kẻ nhận biết Ngài được
thấy ngày ấy?
2 Có người dời sụt mộc giới, Aên cắp bầy chiên,
rồi dẫn cho ăn.
3 Chúng cướp dẫn lừa của kẻ mồ côi, Lấy bò
của người góa bụa làm của cầm.
4 Chúng khiến kẻ nghèo lìa bỏ đường chánh
đáng, Kẻ khốn cùng của thế gian đồng nhau đi
ẩn tránh.

5 Kìa, vừa sớm mai chúng đi ra làm công việc
mình, Tìm lương thực mình, như lừa rừng nơi
đồng vắng; Đồng vắng cấp thực vật cho con cái
chúng nó.
6 Chúng nó thâu góp rơm cỏ tại trong đồng
ruộng, Mót trái nho trong vườn nho của kẻ làm
ác.
7 Trọn đêm chúng nó nằm trần truồng không
quần áo, Và chẳng có mền đắp khỏi lạnh.
8 Chúng nó bị dầm mưa núi, Không nơi đụt,
bèn nép mình vào hòn đá.
9 Có người cướp kẻ mồ côi cha còn bú; Bắt thế
chưng áo trên mình kẻ nghèo;
10 Đến đỗi người nghèo phải đi trần không áo,
Vác những bó lúa, mà bị đói.
11 Chúng ép dầu trong kho chủ mình, Đạp trái
nho nơi thùng, mà bị khát.
12 Từ trong thành nổi lên tiếng thở than của
người ta, Linh hồn kẻ bị thương kêu van; Song
Đức Chúa Trời không kể đến tội ác vẫn phạm tại
đó.
13 Cũng có kẻ khác thù nghịch với ánh sáng;
Không biết đạo của ánh sáng, Và chẳng đi trong
con đường nó.
14 Vừa rạng ngày kẻ giết người chổi dậy, Giết
kẻ nghèo khổ và túng cùng; Còn ban đêm nó như
kẻ trộm.
15 Mắt kẻ hành dâm cũng trông ngóng khi
chập tối, Mà nói rằng: “Chẳng một mắt ai sẽ
thấy tôi”, Và nó che kín mặt mình.
16 Đang đêm tối tăm chúng nó khoét nhà, Ban
ngày lại rút ẩn mất; Chúng nó chẳng biết ánh

sáng.
17 Buổi sáng vốn là bóng chết cho chúng nó
thay thảy, Vì chúng nó biết sự kinh hãi về bóng
sự chết,
18 Chúng nó qua chong chóng như vật nhẹ trôi
nơi mặt nước; Phần nghiệp họ bị rủa sả tại trên
đất; Chẳng còn trở về lối vườn nho nữa.
19 Sự khô hạn và sự nắng tiêu tan nước tuyết
đi; âm phủ cũng làm như vậy cho những kẻ có
tội.
20 Lòng mẹ sẽ quên chúng nó đi; Các sâu bọ
ăn ngon chúng nó; Người ta không còn nhớ họ
nữa; Và sự gian ác sẽ bị bẻ gẫy ra như cây cối.
21 Chúng nó cướp giựt người đàn bà son sẻ,
không sanh con, Chẳng làm điều lành cho người
góa bụa.
22 Song Đức Chúa Trời lấy quyền năng Ngài mà
bảo toàn người thế lực; Ngài đỡ lên kẻ hết trông
được bảo tồn mạng sống mình.
23 Đức Chúa Trời ban cho chúng sự vững vàng,
chúng nương cậy nơi sự ấy; Nhưng con mắt Ngài
coi chừng đường lối của chúng.
24 Chúng được cao trọng; đoạn một ít lâu,
chẳng còn nữa. Chúng ngã xuống, bị cất đem
đi như mọi người khác; Họ bị cắt như ngọn gié
lúa vậy.
25 Nếu điều đó chẳng vậy, ai bắt lẽ tôi nói dối,
Và diệt lời giảng luận tôi ra hư không?

25

1 Binh-đát, người Su-a, bèn đáp rằng:

2 Quyền quản trị và sự sợ hãi thuộc về Chúa:
Ngài khiến hòa bình trong các nơi cao của ngài.
3 Ai cai được số của đạo binh Chúa? Có ai mà
ánh sáng Ngài không chói đến sao?
4 Làm sao loài người được công bình trước mặt
Đức chúa Trời? Kẻ nào bị người nữ sanh ra, sao
cho là trong sạch được?
5 Kìa, mặt trăng không chiếu sáng, Các ngôi
sao chẳng tinh sạch tại trước mặt Ngài thay:
6 Phương chi loài người vốn giống như con
sâu, Và con cái loài người giống như một con
giòi bọ!

26

1 Gióp cất tiếng đáp rằng:
2 Ngươi đã phù trợ kẻ không quyền dường nào!
Tiếp cứu cánh tay chẳng sức lực,
3 Khuyên luận kẻ vô tri, Và tỏ biết bao sự khôn
sáng chân thật!
4 Người đã giảng luận cho ai? Linh hồn của ai
bởi ngươi mà ra?
5 Kẻ qua đời run rảy Dưới nước lớn, và muôn
vật ở đó cũng vậy.
6 Âm phủ bày lộ ra trước mặt Đức Chúa Trời,
Và vực sâu không màn che khuất,
7 Chúa trải bắc cực ra trên vùng trống, Treo
trái đất trong khoảng không không.
8 Ngài ém nước trong các áng mây Ngài, Mà
áng mây không bứt ra vì nước ấy.
9 Ngài che khuất bề mặt của ngai Ngài, Và trải
mây Ngài ở trên nó.

10 Ngài đã vẽ một vòng tròn trên mặt nước,
Cho đến nơi giới cực của ánh sáng và tối tăm
giáp nhau.
11 Những trụ của các từng trời rúng động, Và
sững sờ khi Đức Chúa Trời hăm dọa.
12 Ngài lấy quyền năng mình mà khiến biển
dậy lên, Và nhờ sự khôn ngoan mình mà đánh
vỡ Ra-háp.
13 Thần Chúa điểm trang các từng trời; Tay
Chúa đấm lũng rắn thoảng qua lẹ.
14 Kìa, ấy chỉ là biên giới của các đường lối
Ngài; Ta được nghe tiếng nói về Chúa xầm xì
nhỏ thay! Nhưng ai hiểu rõ tiếng sấm của quyền
năng Ngài?

27

1 Gióp tiếp nói lẽ luận cao mình, mà rằng:
2 Đức Chúa Trời đã đoạt lấy lý tôi, Đấng Toàn
năng khiến linh hồn tôi bị cay đắng, Tôi chỉ sanh
mạng của Ngài mà thề rằng:
3 Hễ hơi thở tôi còn ở mình tôi, Và sanh khí của
Đức Chúa Trời còn trong lỗ mũi tôi,
4 Quả hẳn môi tôi sẽ chẳng nói sự gian ác, Lưỡi
tôi cũng không giảng ra điều giả dối.
5 Khi tôi đoán xét, không thể nào cho các bạn
là phải! Cho đến kỳ chết, tôi chẳng hề thôi quả
quyết rằng tôi trọn vẹn.
6 Tôi giữ chặt sự công bình mình, không rời bỏ
nó; Trọn đời tôi, lòng tôi sẽ chẳng cáo trách tôi.

7 Ước gì cừu địch tôi bị xử như kẻ ác, Và kẻ dấy
lên nghịch cùng tôi bị cầm như kẻ trái lẽ công
bình.
8 Dẫu kẻ ác được tài sản, Đức Chúa Trời cất
lấy linh hồn nó đi; Vậy, sự trông cậy kẻ ác là gì?
9 Khi sự hoạn nạn xảy đến cùng hắn, Đức Chúa
Trời há sẽ nghe tiếng của hắn sao?
10 Có phải hắn sẽ tìm được sự vui sướng mình
nơi Đấng Toàn năng, Và thường thường cầu
khẩn Đức Chúa trời sao?
11 Tôi sẽ chỉ dạy cho các bạn việc tay Đức Chúa
Trời làm, Không giấu các bạn ý của Đấng Toàn
năng.
12 Nầy, chính các bạn đã thấy điều đó, Vậy,
nhân sao còn có những tư tưởng hư không kia?
13 Này là phần mà Đức Chúa Trời định cho kẻ
ác, Và cơ nghiệp của kẻ cường bạo nhận lãnh từ
Đấng Toàn năng:
14 Nếu con cái hắn thêm nhiều, ấy để cho gươm
giết; Còn dòng dõi hắn ắt không ăn cho no nê
được.
15 Kẻ còn sống sót lại của hắn bị sự chết vùi
dập, Và người góa bụa hắn sẽ không than khóc.
16 Dẫu hắn có thâu góp bạc tiền như cát bụi,
Sắm sửa quần áo nhiều như bùn;
17 Thật hắn sắm sửa, song rồi ra người công
bình sẽ mặc lấy, Còn bạc, kẻ vô tội sẽ chia nhau.
18 Người cất nhà mình như ổ sâu trùng, Như
chòi mà người giữ vườn nho thường cất.
19 Hắn nằm xuống giàu có, song sẽ chẳng được
liệm; Nó mở con mắt ra, bèn chẳng còn nữa.

20 Sự kinh khiếp thình lình áp vào hắn như thể
nước lụt; Bão tố đoạt lấy hắn trong lúc ban đêm.
21 Gió đông đem hắn đi, bèn biệt mất; Một
luồng dông lớn rứt hắn đi khỏi chổ hắn.
22 Đức Chúa Trời giáng tai vạ trên mình hắn,
chẳng thương xót lấy; Hắn rất muốn chạy trốn
khỏi tay Ngài.
23 Người ta sẽ vỗ tay mừng về việc hắn; Và hút
gió đuổi hắn khỏi chỗ ở của hắn.

28

1 Bạc có mỏ để người ta đào lấy nó, Và vàng
có nơi người ta luyện nó.
2 Sắt từ nơi đất lấy ra, Đá đúc chảy ra mà lấy
được đồng.
3 Loài người làm tan tăm tối, Dò xét đến cùng
tột, Hòn đá ở nơi âm ẩm tối tăm đen kịch.
4 Người ta đào mỏ xa chỗ loài người ở trên thế,
Tại trong nơi vắng vẻ không chân người đi đến;
Chúng bị treo và đòng đưa xa cách loài người,
5 Đất sanh ra lương thực, Còn ở bên dưới nó
dường như bị lửa xao lộn.
6 Các đá nó là chỗ có ngọc bích, Người ta tìm
được mạt vàng tại đó.
7 Chim ăn mồi chẳng biết đường lối nầy; Mắt
chim ưng không tìm nó ra được;
8 Thú dữ không hề bước trên nó, Sư tử chẳng
có đi ngang qua đó.
9 Loài người tra tay trên hòn đá cứng, Đánh đổ
các núi từ nơi nền của nó.

10 Người đục hang trong hòn đá, Mắt nó tìm
được mọi bửu vật ở trong.
11 Người ngăn nước sông để chẳng rịnh ra;
Đem ra sáng điều chi ẩn bí.
12 Còn sự khôn ngoan tìm được ở đâu? Tại nơi
nào có sự thông sáng?
13 Người ta chẳng biết được giá trị nó; Nó
không ở tại trên đất của loài sống.
14 Vực sâu rằng: Nó chẳng có trong tôi, Và biển
rằng: Nó không ở cùng tôi.
15 Chẳng dùng vàng ròng đổi lấy nó đặng,
Cũng không hề cân bạc mà mua được nó.
16 Người ta không đánh giá nó với vàng Ô-phia,
Hoặc với ngọc hồng mã não hay là với ngọc bích.
17 Chẳng sánh nó được với vàng hay là pha lê,
Cũng không đổi nó để lấy khí dụng bằng vàng
ròng.
18 Còn san hô và thủy tinh, thì chẳng cần nói
đến; Giá trị sự khôn ngoan thật cao hơn châu
báu.
19 Ngọc sắc vàng Ê-thi-ô-bi nào sánh cùng nó
được đâu; Cũng không hề đánh giá nó với vàng
ròng.
20 Vậy thì sự khôn ngoan ở đâu đến? Sự thông
sáng ở tại nơi nào?
21 Nó vẫn giấu khuất mắt các loài sống. Và
tránh ẩn các chim trời.
22 Chốn trầm luân và sự chết nói rằng: Lỗ tai
chúng tôi có nghe tiếng đồn về nó.
23 Đức Chúa Trời thông hiểu con đường nó, Và
rõ biết chỗ ở của nó.

24 Vì Ngài nhìn thấu tận các đầu thế gian, Và
thấy rõ khắp thiên hạ.
25 Khi Ngài định sức nặng cho gió, độ lượng
cho các nước,
26 Định luật lệ cho mưa, Và lập đường lối cho
chớp và sấm.
27 Bấy giờ Ngài thấy sự khôn ngoan, và bày tỏ
nó ra, Ngài lập nó và dò xét nó nữa;
28 Đoạn, phán với loài người rằng: Kính sợ
Chúa, ấy là sự khôn ngoan; Tránh khỏi điều ác,
ấy là sự thông sáng.

29

1 Gióp cứ nói lẽ luận cao mình, mà rằng:
2 Oâi! Ước gì tôi được như buổi trước, Như
trong các ngày mà Đức Chúa Trời gìn giữ tôi;
3 Khi ngọn đuốc Chúa soi trên đầu tôi; Và nhờ
ánh sáng Ngài, tôi bước qua sự tối tăm.
4 Chớ chi tôi được như lúc còn tráng kiệt, Khi
tình thiệt hữu của Đức Chúa Trời còn đoái đến
trại tôi;
5 Khi Đấng Toàn năng còn ở cùng tôi, Và các
con cái tôi vây quanh tôi;
6 Lúc tôi rửa chân trong sữa, Và hòn đá phun
suối dầu ra cho tôi!
7 Khi tôi đi ra đến cửa thành, Sửa soạn chỗ
ngồi mình tại phố chợ,
8 Các gã trai trẻ thấy tôi bèn ẩn đi, Và các người
già cả đều chổi dậy và đứng;
9 Những quan trưởng kiêng nói, Và lấy tay
bụm miệng;

10 Tiếng người tước vị nín thinh, Và lưỡi họ
dính nơi ổ gà.
11 Khi tai ai nghe tôi, bèn xưng tôi có phước,
Mắt ai thấy tôi, bèn làm chứng cho tôi.
12 Aáy vì tôi giải cứu kẻ khốn cùng kêu cầu, Và
kẻ mồ côi không ai giúp đỡ.
13 Kẻ gần chết chúc phước cho tôi, Và tôi làm
cho lòng người góa bụa nức nở vui mừng.
14 Tôi mặc lấy sự công bình, và nó che phủ
tôi, Sự ngay thẳng tôi khác nào áo ngoài và mão
triều thiên.
15 Tôi đã như con mắt cho kẻ mù, Và như chân
cho kẻ què.
16 Tôi đã làm cha cho kẻ nghèo khó, Còn duyên
cớ của kẻ lạ, tôi tra xét cho rõ ràng.
17 Tôi bẻ gẫy hàm kẻ bất công, Và rứt mồi nó
ngậm nơi răng.
18 Tôi bèn nói rằng: Ta sẽ thác trong ổ của ta;
Ngày ta sẽ nhiều như hột cát;
19 Rễ ta bò ăn dài theo nước, Và cả đêm sương
đọng trên nhành ta.
20 Vinh hiển ta mới mẻ với ta luôn, Cung ta
được cứng mạnh lại trong tay ta.
21 Người ta lắng tai nghe tôi, chờ đợi, Và làm
thinh đặng nghe lời tôi bàn.
22 Sau khi tôi nói, chúng không còn đáp lại;
Lời tôi nói gội nhuần trên chúng (như sương).
23 Họ trông đợi tôi như trông đợi mưa, Hả
miệng ra dường như vua tại giữa quân đội, Khác
nào một kẻ an ủi những người sầu.
24 Tôi mỉn cười với chúng, khi chúng bị ngã

lòng; Họ chẳng hề làm rối nét mặt bình tịnh tôi
được.
25 Tôi chọn con đường cho chúng, và ngồi làm
đầu họ. ỳ như vua tại giữu quân đội, Khác nào
một kẻ an ủy những người sầu.

30

1 Song bây giờ, kẻ trẻ tuổi hơn tôi nhạo báng
tôi, Mà cha họ tôi đã khinh, chẳng khứng để
Chung với chó của bầy chiên tôi.
2 Sức mạnh của họ đã hư bại rồi; Vậy, sức lực
tay họ dùng làm ích gì cho tôi?
3 Chúng ốm tong vì bị đói kém thiếu thốn, đi
gậm cạp đất khô hóc, Từ lâu đã bỏ hoang vắng
vẻ.
4 Chúng hái rau sam biển trong bụi cây, Rễ cây
giêng giếng làm vật thực cho họ.
5 Chúng bị đuổi đi khỏi giữa loài người; Người
ta kêu la chúng như kêu la kẻ trộm.
6 Chúng phải ở trong trũng gớm ghê, Trong
hang đất và giữa các hòn đá.
7 Chúng tru thét giữa bụi cây, Nằm lộn lạo
nhau dưới các lùm gai.
8 Chúng là con cái kẻ ngu xuẩn, cha họ chẳng
tuổi tên, Họ bị đuổi ra khỏi xứ.
9 Còn bây giờ, tôi trở nên lời ca hát của họ,
Làm đề cho chuyện trò của họ.
10 Họ gớm ghiếc tôi, xa lánh tôi, Không kiêng
nhổ khạc nơi mặt tôi.
11 Bởi vì Đức Chúa Trời đã làm dùn dây cung
tôi, và sỉ nhục tôi. Chúng ném hàm khớp khỏi
trước mặt tôi.

12 Cái nố lu la nầy dấy lên nơi tay hữu tôi;
Chúng xô đẩy chân tôi, Sửa soạn cho tôi con
đường hiểm độc của chúng.
13 Chúng phá hủy đường lối tôi, Giúp vào việc
tàn hại tôi; Song chẳng có ai đến tiếp cứu chúng.
14 Chúng do nơi hư lũng lớn mà đến, Xông vào
tôi giữa sự đồi tàn.
15 Các sự kinh khủng hãm áp tôi, Đuổi theo sự
sang trọng tôi khác nào gió mạnh, Và sự phước
hạnh tôi đã qua như đám mây.
16 Bây giờ, linh hồn tôi tan ra trong mình tôi;
Các ngày gian nan đã hãm bắt tôi,
17 Đêm soi xương cốt tôi làm nó rời ra khỏi tôi,
Đau đớn vẫn cắn rỉa tôi, không ngưng nghỉ chút
nào.
18 Vì cớ năng lực lớn của Đức Chúa Trời, áo
ngoài tôi hư nát; Năng lực ấy riết khít tôi lại
như cổ áo tôi.
19 Đức Chúa Trời có ném tôi xuống bùn, Tôi
trở nên giống như bụi và tro.
20 Tôi kêu la cùng Chúa, song Chúa chẳng đáp
lời; Tôi đứng tại đó, và Chúa chỉ ngó xem tôi.
21 Chúa trở nên dữ tợn đối với tôi, Lấy năng
lực tay Chúa mà rượt đuổi tôi.
22 Chúa cất tôi lên trên cánh gió, Khiến nó đem
tôi đi, và tiêu diệt tôi giữa trận bão.
23 Vì tôi biết rằng Chúa sẽ dẫn tôi đến chốn sự
chết, Là nơi hò hẹn của các người sống.
24 Song trong khi người nào bị tàn hại, họ há
chẳng giơ tay ra sao? Hoặc đang cơn tai nạn, họ
há không cất tiếng kêu la ư?

25 Chớ thì tôi không khóc kẻ bị thời thế khó
khăn sao? Lòng tôi há chẳng buồn thảm vì kẻ
nghèo khổ sao?
26 Tôi đợi chờ phước hạnh, tai họa bèn xảy
đến; Tôi trông cậy ánh sáng, tăm tối lại tới cho.
27 Lòng tôi trằn trọc không an nghỉ; Các ngày
gian nan xông áp vào tôi.
28 Tôi đi mình mảy bằm đen, nhưng chẳng
phải bị nắng ăn; Tôi chổi dậy giữa hội chúng
và kêu cầu tiếp cứu.
29 Tôi bèn trở thành anh em của chó rừng, Và
bầu bạn của con đà điểu.
30 Da tôi thành đen và rơi ra khỏi mình, Xương
cốt tôi bị nóng cháy đi.
31 Vì cớ ấy, tiếng đàn cầm tôi trở nên tiếng ai
bi, Và đàn sắt tôi chỉ ra tiếng thảm sầu.

31

1 Tôi đã có lập ước với mắt tôi; Vậy, làm sao tôi
còn dám nhìn người nữ đồng trinh?
2 Vì phần do Đức Chúa Trời ở trên trời, Và cơ
nghiệp do Đấng Toàn năng ở nơi cao, là gì?
3 Há chẳng phải sự tai họa cho kẻ gian ác, Và
sự hư hại cho kẻ làm dữ sao?
4 Chớ thì Đức Chúa Trời chẳng thấy đường lối
tôi, Và đếm các bước tôi sao?
5 Nếu tôi có ăn ở cách dối trá, Và chân tôi vội
vàng theo chước gian giảo,
6 Nguyện Đức Chúa Trời cân tôi trên cân thăng
bằng, Thì Ngài sẽ nhìn biết sự thanh liêm của tôi.

7 Nếu chân tôi trở bước bỏ đường chánh đáng,
Và lòng tôi đi theo con mắt tôi, Nếu có sự ô uế
chi dính vào tay tôi,
8 Nguyện tôi gieo, và có kẻ khác gặt hái,
Nguyện thổ sản tôi bị nhổ đi!
9 Nếu lòng tôi bị người nữ quyến dụ, Nếu tôi
rình rập ở nơi cửa của lân cận tôi,
10 Nguyện vợ tôi xây cối cho người khác, Và có
kẻ khác nằm cùng nàng.
11 Vì điều ấy vốn tội trọng gớm ghê, Một tội ác
đáng bị quan xét đoán phạt:
12 Tội ấy là một ngọn lửa thiêu hóa cho đến
chốn trầm luân, Tàn hại các của cải tôi đến tận
cùng.
13 Nếu tôi có khinh duyên cớ của tôi trai tớ gái
tôi, Lúc chúng nó tranh luận với tôi,
14 Thì tôi sẽ làm sao khi Đức Chúa Trời chổi
dậy? Khi Ngài đến thẩm sát tôi, tôi sẽ đáp sao?
15 Đấng đã tạo thành tôi trong lòng mẹ tôi, Há
chẳng có dựng nên chúng nó sao? Há chẳng
phải cũng một Đức Chúa Trời dựng nên chúng
ta trong lòng mẹ sao?
16 Nếu tôi từ chối điều kẻ nghèo khổ ước ao,
Gây cho mắt người góa bụa bị hao mòn,
17 Nếu tôi có ăn bánh tôi một mình, Và kẻ mồ
côi chẳng có được ăn với;
18 Thật từ lúc tôi còn trẻ, nó cùng lớn lên với
tôi như con với cha; Còn người góa bụa, tôi đã
nâng đỡ từ khi tôi lọt lòng mẹ tôi;
19 Nếu tôi có thấy người nào thác vì không
quần áo, Và kẻ nghèo thiếu chẳng có mền;

20 Nếu lòng người không chúc phước cho tôi,
Và người không nhờ lông chiên tôi mà được ấm
áp;
21 Nếu tôi có giơ tay hiếp kẻ mồ côi, Bởi vì tôi
thấy có kẻ phù trợ tôi trong cửa thành;
22 Nguyện cho vai tôi rớt ra khỏi nơi khác, Và
cánh tay tôi bị gẫy rứt ra đi!
23 Vì sự tai họa từ Đức Chúa Trời giáng xuống
làm tôi kinh khiếp, Và trước mặt sự oai nghiêm
Ngài, Tôi nào làm chi được.
24 Nếu tôi có để lòng tin cậy nơi vàng, Và nói
với vàng ròng rằng: Ngươi là sự nương nhờ của
ta;
25 Nếu tôi vui mừng về tài vật tôi nhiều, Và vì
tay tôi đã được lắm của;
26 Nếu tôi có thấy mặt trời chiếu sáng, Và mặt
trăng mọc lên soi tỏ,
27 Nếu lòng tôi có thầm mê hoặc, Và miệng tôi
hôn gởi tay tôi;
28 Điều đó cũng là một tội ác đáng bị quan xét
phạt; Vì nếu làm vậy, tôi đã từ chối Đức Chúa
Trời trên cao kia.
29 Nếu tôi có vui mừng vì cớ tàn hại kẻ ghét
tôi, Và hứng lòng khi tai vạ giáng cho nó;
30 Trái lại tôi không cho phép miệng tôi phạm
tội, Mà lấy sự rủa sả trù ẻo, nguyện hại mạng
sống nó;
31 Nếu các người nhà tôi chẳng có nói: “Ai sẽ
tìm được người nào không được ăn no nê thịt
súc vật người?”
32 Người lạ không có ngủ đêm ở ngoài đường;
Tôi mở cửa cho kẻ hành khách;

33 Nếu tôi có che tội mình như A-đam, Mà giấu
sự gian ác mình ở trong lòng,
34 Tại vì tôi kinh hãi chúng đông, Và e sợ bị họ
hàng khinh bỉ, Đến đổi ở yên lặng, chẳng dám
bước ra khỏi cửa.
35 Oâi! Chớ chi có một người nghe tôi! Nầy là
dấu hiệu tôi ký, Nguyện Đấng Toàn năng đáp lời
tôi; Nguyện kẻ cừu nghịch tôi làm một trạng từ!
36 Tôi quả hẳn sẽ mang trạng từ ấy trên vai
mình, Đội nó trên đầu tôi như một mão triều
thiên.
37 Aét tôi sẽ thuật cho cừu địch biết số bước
tôi, Đến trước mặt nó như một vua chúa.
38 Nếu đất tôi kêu cáo tôi, Các giòng cày nó
khóc với nhau;
39 Nếu tôi ăn sản vật nó mà không trả giá bạc,
Làm khuấy khuất nguyên chủ nó cho đến phải
chết mất;
40 Nguyện gai góc mọc thay lúa miến, Và cỏ
lùng thế cho lúa mạch! Đến đây hết lời của Gióp.

32

1 Bấy giờ, ba người ấy thôi đáp lời với Gióp, vì
người tự thấy mình là công bình.
2 Ê-li-hu, con trai của Ba-ra-kê-ên, người Bu-
xi, về dòng dõi Ram, lấy làm tức giận Gióp, bởi
vì người tự xưng mình là công bình hơn là Đức
Chúa Trời.
3 Ê-li-hu cũng nổi giận ba bạn của Gióp, bởi vì
họ chẳng tìm được lẽ đáp lại, mà lại định tội cho
Gióp.

4 Vả, Ê-li-hu có đợi Gióp luận xong đặng nói
với Gióp, bởi vì các người đó đều lớn tuổi hơn
mình.
5 Vậy, khi Ê-li-hu thấy chẳng còn câu trả lời chi
nơi miệng của ba người kia nữa, cơn thạnh nộ
người bèn phừng lên.
6 Ê-li-hu, con trai Ba-ra-kê-ên, người Bu-xi, bèn
cất tiếng lên nói rằng: Tôi đang trẻ, còn các anh
là ông già; Vì vậy, tôi nhát, không dám tỏ cho
các anh biết ý tưởng tôi.
7 Tôi nghĩ rằng: Ai đã sống lâu ngày sẽ nói, Số
năm cao sẽ dạy sự khôn ngoan.
8 Nhưng có thần linh ở trong loài người, Và
hơi thở của Đấng Toàn năng cho chúng sự khôn
sáng.
9 Người tôn trọng chẳng phải khôn ngoan, Bực
lão thành chẳng thông hiểu sự công bình.
10 Bởi cớ ấy tôi nói rằng: Hãy nghe tôi; Phần
tôi cũng sẽ tỏ ra ý tưởng của tôi.
11 Kìa, tôi đã chờ đợi nghe các lời của các anh,
Lắng tai nghe những lời luận biện các anh, Cho
đến khi các anh đã tra xét đều cho xong.
12 Thật, tôi có chăm chỉ nghe các anh. Thấy
chẳng một ai trong các anh thắng hơn Gióp,
Hoặc đáp lời của người được.
13 Chớ nói rằng: Chúng ta tìm được khôn
ngoan; Đức Chúa Trời thắng hơn người được,
loài người chẳng làm đặng.
14 Vả, Gióp không có tranh luận với tôi, Vậy,
tôi sẽ chẳng dùng lời các anh mà đáp lại người.
15 Họ sửng sốt không đáp chi nữa; Đã cạn lời

hết tiếng rồi.
16 Tôi há phải chờ đợi, vì họ hết nói, Không
còn trả lời gì nữa sao?
17 Theo phiên tôi cũng sẽ đáp lời chớ; Tôi cũng
tỏ ra ý tưởng mình chớ;
18 Vì tôi đã đầy dẫy lời nói, Trí trong lòng tôi
cảm giục tôi nói.
19 Nầy, lòng tôi như rượu chưa khui, Nó gần
nứt ra như bầu rượu mới.
20 Tôi sẽ nói và được nhẹ nhàng; Tôi sẽ mở môi
miệng ra và đáp lời.
21 Tôi sẽ chẳng tư vị ai, Không dua nịnh bất kỳ
người nào.
22 Vì tôi chẳng biết dua nịnh; Nếu dua nịnh,
Đấng Tạo hóa tôi hẳn trừ diệt tôi tức thì.

33

1 Nhưng vậy, hỡi Gióp, xin hãy nghe diễn
thuyết tôi. Khá lắng tai nghe các lời nói tôi.
2 Kìa, tôi đã mở miệng ra, Lưỡi tôi nói trong
họng tôi.
3 Các lời tôi nói sẽ chiếu theo sự chánh trực
của lòng tôi; Điều tôi biết lưỡi tôi sẽ nói cách
thành thực.
4 Thần Đức Chúa Trời đã sáng tạo tôi, Hơi thở
của Đấng Toàn năng ban cho tôi sự sống.
5 Nếu đáp được, hãy đáp lại cho tôi, Hãy đứng
dậy, bày ra lời của ông tại trước mặt tôi!
6 Hãy xem, đối cùng Đức Chúa Trời tôi với ông
có khác chi, Tôi cũng bởi đất bùn mà ra.
7 Sự oai nghi tôi nào sẽ làm cho ông kinh khiếp,
Và quyền thế tôi sẽ chẳng đè ép ông.

8 Quả ông có nói đến tai tôi, Tôi đã nghe tiếng
lời của ông nói rằng:
9 Tôi trong sạch, không có vi phạm; Tôi vô tội,
và trong lòng tôi chẳng có gian ác gì.
10 Dầu vậy, Đức Chúa Trời tìm dịp đối địch tôi,
Cầm tôi như kẻ thù nghịch Ngài;
11 Ngài riết chân tôi vào cùm, Và coi chừng
đường lối tôi.
12 Nầy, tôi muốn đáp với ông rằng trong các
lời ấy ông nói vô lý; Vì Đức Chúa Trời là lớn hơn
loài người.
13 Nhân sao ông tranh luận với Ngài? Ngài
không bày giãi điều nào Ngài làm.
14 Vì Đức Chúa Trời phán một lần, Hoặc hai
lần; nhưng người ta không để ý đến.
15 Ngài phán trong chiêm bao, trong dị tượng
ban đêm, Lúc người ta ngủ mê, Nằm ngủ trên
giường mình;
16 Bấy giờ Ngài mở lỗ tai loài người, Niêm
phong lời giáo huấn mà Ngài dạy cho họ,
17 Hầu cho loài nguời khỏi điều họ toan làm,
Và giấu họ tánh kiêu ngạo,
18 Cứu linh hồn họ khỏi cái huyệt, Và mạng
sống khỏi bị gươm giết,
19 Loài người nằm trên giường mình bị đau
đớn sửa phạt, Và xương cốt người hàng tranh
chạm nhau mãi mãi,
20 Miệng người bèn lấy làm gớm ghiếc vật
thực, Và linh hồn người ghét những đồ ăn mĩ
vị.
21 Thịt người bị tiêu hao không còn thấy nữa,

Và xương người, mà trước chẳng thấy được, bèn
bị lộ ra.
22 Linh hồn người đến gần cái hầm, Và sự sống
người xích lại kẻ giết.
23 Nếu trong một ngàn thiên sứ, có một thiên
sứ làm kẻ truyền-giải cho người, Để chỉ dạy
người biết điều ngay thẳng cho người,
24 Aét Đức Chúa Trời làm ơn cho người và phán
rằng: "Hãy giải cứu nó khỏi bị sa xuống cái hầm;
Ta đã tìm đặng giá cứu chuộc rồi"
25 Người sẽ được thẳng da mát thịt như buổi
thơ ấu; Người trở lại ngày đang thì.
26 Người cầu nguyện cùng Đức Chúa Trời, Đức
Chúa Trời bèn đoái thương người, Khiến người
vui mừng xem thấy mặt Ngài, Và Ngài trả lại sự
công bình cho người.
27 Đoạn, người đó sẽ hát trước mặt loài người,
mà rằng: "Tôi đã phạm tội, làm hư hoại sự ngay
thẳng, Song chẳng có ích gì cho tôi.
28 Đức Chúa Trời có giải cứu linh hồn tôi khỏi
sa xuống hầm, Và sự sống tôi sẽ thấy ánh sáng."
29 Kìa, các việc ấy Đức Chúa Trời làm cho loài
người; Đến hai lần, hoặc ba lần,
30 Đặng khiến linh hồn người trở lại khỏi cái
hầm, Hầu cho người được ánh sáng kẻ sống
chiếu vào cho.
31 Hỡi Gióp, hãy chăm chỉ nghe tôi; Khá làm
thinh, thì tôi sẽ nói.
32 Nếu ông có điều gì muốn nói, hãy đáp lại
tôi; Khá nói, vì tôi muốn xưng ông là công bình.
33 Bằng chẳng, hãy nghe tôi; Hãy làm thinh,

thì tôi sẽ dạy cho ông sự khôn ngoan.

34

1 Ê-li-hu lại cất tiếng mà nói rằng:
2 Hỡi các người khôn ngoan, hãy nghe những
lời nói tôi; ù kẻ thông sáng, hãy lắng tai nghe
tôi;
3 Vì lỗ tai thử những lời nói, Như ổ gà nếm lấy
đồ ăn,
4 Chúng ta hãy chọn cho mình điều phải,
Chung nhau nhìn biết việc tốt lành.
5 Vì Gióp có nói rằng: "Tôi vốn là công bình,
Nhưng Đức Chúa Trời đã cất sự lý đoán tôi.
6 Tuy tôi ngay thẳng, người ta cho tôi là kẻ
nói dối; Dẫu tôi không phạm tội, thương tích
tôi không chữa lành được."
7 Ai là người giống như Gióp? Người uống lời
nhạo báng như thể nước;
8 Người kết bạn với kẻ làm hung nghiệt, Và
đồng đi với người gian ác?
9 Vì người có nói rằng: "Chẳng ích lợi chi cho
loài người Tìm kiếm điều vui thích mình nơi Đức
Chúa Trời."
10 Vì vậy, hỡi người thông sáng, hãy nghe tôi:
Đức Chúa Trời chẳng hề hành ác, Đấng Toàn
năng không bao giờ làm hung nghiệt.
11 Ngài báo ứng loài người tùy công việc mình
làm, Khiến mỗi người tìm được lại chiếu theo
tánh hạnh mình.
12 Quả thật Đức Chúa Trời không làm ác, Đấng
Toàn năng chẳng trái phép công bình.

13 Ai giao cho Ngài trách nhiệm coi sóc trái
đất? Ai đặt Ngài cai trị toàn thế gian?
14 Nếu Ngài chỉ lo tưởng đến chính mình Ngài,
Thâu lại về mình thần linh và hơi thở của Ngài,
15 Thì các loài xác thịt chắc chết chung nhau
hết, Và loài người trở vào bụi đất.
16 Nếu ông có sự thông sáng, hãy nghe điều
nầy; Khá lắng tai nghe tiếng lời nói của tôi.
17 Chớ thì người nào ghét sự công bình sẽ được
cai trị sao? Oâng há dám lên án cho Đấng công
bình cao cả ư?
18 Há có nên nói với vua rằng: "Đồ xấu xa nà?"
Hay là nói với người tước vị rằng: "Kẻ ác nghiệp
mầy?"
19 Phương chi Đấng chẳng tư vị những vương
tử, Chẳng xem kẻ giàu trọng hơn kẻ nghèo; Bởi
chúng hết thảy là công việc của tay Ngài.
20 Trong giây phút, giữa ban đêm, chúng đều
chết; Bá tánh xiêu tó và qua mất đi, Các kẻ cường
quyền bị cất đi, không phải bởi tay loài người.
21 Vì mắt Đức Chúa Trời xem xét đường lối loài
người, Ngài nom các bước họ.
22 Chẳng có tối tăm mù mịt nào Cho kẻ làm ác
ẩn núp mình được.
23 Khi Đức Chúa Trời phán xét loài người, Thì
chẳng cần khiến họ đến trước mặt Ngài hai lần
đặng tra xét.
24 Ngài hủy phá kẻ cường quyền không cần tra
soát, Rồi lập kẻ khác thế vào cho;
25 Bởi vì Chúa biết các công việc chúng, Đánh
đổ chúng ban đêm, và chúng bị diệt đi.

26 Chúa hành hại họ như người ác, Có mắt kẻ
khác xem thấy;
27 Bởi vì chúng có xây bỏ theo Chúa, Không kể
đến các đường lối Ngài.
28 Chúng làm cho tiếng kẻ nghèo thấu đến
Chúa, Và Chúa nghe tiếng kêu la của kẻ bị gian
truân.
29 Khi Ngài ban cho bình an, ai sẽ làm cho rối
loạn? Khi Ngài ẩn mắt mình, ai có thể thấy Ngài?
Ngài làm như vậy hoặc cho dân tộc nào, hoặc
cho người nào,
30 Hầu ngăn trở kẻ gian ác cai trị, Và không ai
gài bẫy cho dân sự.
31 Vì có người nào bao giờ nói với Đức Chúa
Trời rằng: "Tôi đã mang chịu sửa phạt tôi, tôi sẽ
không làm ác nữa;
32 Điều chi tôi chẳng thấy, xin Chúa chỉ dạy cho
tôi; Nếu tôi có làm ác, tôi sẽ chẳng làm lại nữa?
33 Đức Chúa Trời há cứ theo ý tưởng ông mà
báo ứng ông sao? Vì ông có bỏ sự báo ứng của
Chúa, nên ông phải chọn lựa lấy, chớ chẳng phải
tôi; Vậy nên điều ông biết, hãy nói đi.
34 Những người thông sáng, và mỗi người
khôn ngoan đang nghe tôi, Sẽ nói với tôi rằng:
35 "Gióp nói cách không hiểu biết, Và lời của
người thiếu sự thông sáng."
36 Tôi nguyện cho Gióp bị thử thách đến cùng,
Bởi vì người có đáp lời như kẻ ác;
37 Người có thêm sự phản nghịch vào tội lỗi
mình, Vỗ tay mình tại giữa chúng tôi, Và càng
thêm lời nói nghịch Đức Chúa Trời.

35

1 Ê-li-hu lại nói rằng:
2 Oâng đã nói rằng: Tôi vốn công bình hơn
Đức Chúa Trời; Lại nói: Tôi sẽ đặng lời gì?
Nhược bằng chẳng phạm tội,
3 Tôi há sẽ được ích hơn chăng? Chớ thì ông
tưởng lời ấy có lý sao?
4 Tôi sẽ đáp lại ông, Và các bạn hữu của ông
nữa.
5 Hãy ngước mắt lên xem các từng trời; Hãy
coi áng mây, nó cao hơn ông.
6 Nếu ông đã phạm tội, có hại chi cho Đức
Chúa Trời chăng? Nếu các sự vi phạm ông thêm
nhiều, có can gì với Ngài?
7 Nếu ông công bình, ông sẽ ban gì cho Ngài?
Ngài sẽ lãnh điều gì bởi tay của ông?
8 Sự gian ác của ông có thể hại một người đồng
loại ông, Và sự công bình ông có thể làm ích cho
một con cái loài người.
9 Tại vì nhiều sự hà hiếp, nên người ta kêu
oan, Bởi tay kẻ có cường quyền áp chế, nên họ
kêu cứu.
10 Nhưng không ai hỏi rằng: Đức Chúa Trời,
là Đấng Tạo hóa của tôi, ở đâu? Ngài khiến cho
người ta hát vui mừng trong ban đêm,
11 dạy dỗ chúng tôi được thông sáng hơn các
loài thú trên đất, Và làm cho trở nên khôn ngoan
hơn các chim trời.
12 Người ta kêu la, song Ngài không đáp lời, Vì
cớ sự kiêu ngạo của kẻ gian ác.
13 Quả thật lời cầu nguyện hư giả, Đức Chúa
Trời chẳng dủ nghe, Đấng Toàn năng chẳng

thèm đoái đến.
14 Huống chi khi ông nói rằng không thấy
Ngài, Sự cáo tụng đã đem đến trước mặt Ngài,
và ông đợi Ngài xét đoán!
15 Bây giờ, vì cơn thạnh nộ Ngài chưa giáng
phạt, Và vì Ngài không kể đến sự kiêu hãnh cho
lắm,
16 Nên Gióp mở miệng ra luân điều hư không,
Và nói thêm nhiều lời vô tri.

36

1 Ê-li-hu nói tiếp rằng:
2 Xin hãy nhịn tôi một chút, tôi sẽ chỉ cho ông;
Vì tôi còn những lời binh vực Đức Chúa Trời.
3 Tôi sẽ đem đến từ xa điều tôi hiểu biết, Và
xưng tỏ sự công bình của Đấng Tạo hóa tôi.
4 Quả hẳn các lời luận tôi chẳng phải giả dối;
Đấng vốn trọn vẹn về tri thức đang ở cùng ông.
5 Kìa, Đức Chúa Trời có quyền năng, không
khinh bỉ ai; Trí huệ Ngài rất rộng lớn.
6 Ngài chẳng bảo tồn mạng sống của kẻ gian
ác, Nhưng xử đoán công bình cho kẻ khổ nạn.
7 Ngài chẳng xây mặt khỏi người công bình;
Song Ngài khiến họ đồng ngồi cùng các vua trên
ngôi mãi mãi, Và họ được cao trọng.
8 Nếu họ phải mang xiềng xích, Và bị dây gian
truân vấn vướng,
9 Thì Ngài chỉ tỏ cho họ công việc mình đã làm,
Các tội lỗi và tánh hạnh kiêu ngạo của họ.
10 Ngài cũng mở lỗ tai của chúng cho nghe lời
sửa dạy, Khuyên họ trở lại bỏ điều gian ác.

11 Nếu chúng vâng nghe và phục sự Ngài, Thì
các ngày chúng sẽ được may mắn, Và những
năm chúng được sự vui sướng.
12 Nhưng nếu họ không khứng nghe theo, ắt
sẽ bị gươm giết mất, Và chết không hiểu biết gì.
13 Lòng giả hình tích chứa sự thạnh nộ; Khi
Đức Chúa Trời bắt xiềng chúng, chúng chẳng
kêu cứu.
14 Chúng chết đang buổi thanh xuân; Đời
chúng bị hư mất trong bọn gian dâm.
15 Đức Chúa Trời dùng sự hoạn nạn mà cứu kẻ
bị hoạn nạn, Và nhờ sự hà hiếp mà mở lỗ tai của
người.
16 Ngài cũng chắc đã muốn dụ ông khỏi hoạn
nạn, Đặt ông nơi khoảng khoát, chẳng còn sự
cực lòng; Còn các món ăn dọn nơi bàn ông, tất
đều được đầy mỡ béo.
17 Nhưng ông đầy dẫy sự nghị luận của kẻ ác;
Sự xét đoán và sự hình phạt chắc sẽ hãm bắt
ông.
18 Chớ để cơn giận giục ông chống cự cùng sự
sửa phạt; Đừng lầm lạc vì cớ giá bội thường lớn
quá.
19 Chớ thì sự giàu có ông và các thế lực của
ông, Có thể cứu ông khỏi sự hoạn nạn sao?
20 Chớ ước ao đêm tối, Là lúc dân tộc bị cất đi
khỏi chỗ mình.
21 Khá giữ lấy mình, chớ xây về tội ác; Vì ấy là
điều ông ưa chọn hơn sự hoạn nạn.
22 Kìa, Đức Chúa Trời dùng quyền năng mà
làm việc cách cao cả, Có giáo sư nào giống như

Ngài chăng?
23 Ai có chỉ dạy cho Ngài biết con đường của
Ngài? Và ai nói rằng: Chúa có làm quấy?
24 Hãy nhớ ngợi khen các công việc Chúa, Mà
loài người thường có ca tụng.
25 Mọi người đều đã ngoạn xem công việc ấy,
Và loài người từ xa nhìn thấy nó.
26 Phải, Đức Chúa Trời là cực đại, chúng ta
không biết được Ngài; Số năm của Ngài thọ
không ai kể xiết được.
27 Vì Ngài thâu hấp các giọt nước: Rồi từ sa
mù giọt nước ấy bèn hóa ra mưa,
28 Đám mây đổ mưa ấy ra, Nó từ giọt sa xuống
rất nhiều trên loài người.
29 ai có thể hiểu được cách mây giăng ra, Và
tiếng lôi đình của nhà trại Ngài?
30 Kìa, Chúa bủa ánh sáng ra chung quanh
Ngài, Và che lấp đáy biển.
31 Vì nhờ những điều ấy Ngài xét đoán các dân
tộc; Ngài ban cho lương thực nhiều.
32 Ngài giấu sấm sét trong tay Ngài, Và truyền
nó phải đánh nơi nào.
33 Tiếng sấm sét báo cáo việc Ngài, Và chính
súc vật cũng đoán điềm dông mưa gần đến.

37

1 Phải, trái tim tôi run sợ vì sự đó, Nó nhảy
động dời khỏi chỗ nó.
2 Khá nghe, khá nghe giọng vang dầy của tiếng
Ngài, Và tiếng ầm ầm ra khỏi miệng Ngài!

3 Ngài khiến nó dội dưới các từng trời, Và chớp
nhoáng Ngài chiếu đến cùng trái đất.
4 Kế liền có tiếng ầm ầm, Ngài phát tiếng oai
nghi và sấm rền ra, Và khi nổi tiếng Ngài lên, thì
không cầm giữ chớp nhoáng lại.
5 Đức Chúa Trời phát tiếng và sấm rền ra lạ
kỳ; Ngài làm những công việc lớn lao mà chúng
ta hiểu không nổi?
6 Vì Ngài phán với tuyết rằng: Hãy sa xuống
đất! Và cũng phán vậy cho trận mưa mây và
mưa lớn.
7 Ngài niêm phong tay của mọi người, Để mọi
người Ngài đã dựng nên biết được công việc của
Ngài.
8 Khi ấy các thú vật rừng rút trong hang nó,
Và ở trong hầm của chúng nó.
9 Từ các lầu các phương nam bão tuôn tới, Và
gió bắc dẫn lạnh lẽo đến.
10 Nước đá thành ra bởi hơi thở của Đức Chúa
Trời; Bề rộng của nước đông đặc lại.
11 Ngài chứa nước trong mây, Và giăng ra các
mây chớp nhoáng của Ngài;
12 Nhờ Ngài dẫn dắt, nó bay vận khắp tứ
phương, Đặng làm xong công việc mà Ngài phán
biểu nó làm trên khắp trái đất.
13 Ngài sai mây hoặc để giáng họa, hoặc để
tưới đất, Hoặc để làm ơn cho loài người.
14 Hỡi Gióp, hãy nghe lời nầy, Khá đứng yên,
suy nghĩ về các việc diệu kỳ của Đức Chúa Trời.
15 Oâng có biết cách nào Đức Chúa Trời sắp
đặt các việc ấy chăng? Cách nào Ngài chiếu lòa

chớp nhoáng của mây Ngài chăng?
16 Oâng có biết mây cân bình sao chăng? Có
hiểu công việc diệu kỳ của Đấng có trí huệ trọn
vẹn sao chăng?
17 Có biết cớ sao quần áo ông nóng, Khi Ngài
lấy gió nam mà làm cho trái đất được an tịnh?
18 Oâng có thể trải bầu trời ra với Đức Chúa
Trời chăng? Nó vốn vững chắc như một tấm
kính đúc.
19 Hãy dạy cho chúng tôi biết điều chúng tôi
phải thưa cùng Ngài; Vì tại sự dốt nát, chúng tôi
chẳng biết bày lời gì với Ngài.
20 Người ta há sẽ thuật với Đức Chúa Trời rằng
tôi muốn thưa với Ngài sao? Nếu ai nói với Ngài,
quả hẳn sẽ bị nuốt đi.
21 Bây giờ, người ta không thấy sự sáng chói
lòa, nó đã ẩn trong mây; Nhưng gió thổi qua xô
mây đi và trời trong trẻo lại.
22 Ráng vàng từ phương Bắc đến; Nơi Đức
Chúa Trời có oai nghiêm đáng sợ thay!
23 Luận về Đấng Toàn năng, ta không tìm thấy
đến Ngài được: Ngài vốn rất quyền năng, rất
chánh trực và công bình cực điểm, không hề hà
hiếp ai.
24 Bởi cớ ấy nên loài người kính sợ Ngài; Ngài
không đoái đến kẻ nào tưởng mình có lòng khôn
ngoan.

38

1 Bấy giờ, từ giữa cơn gió trốt, Đức Chúa Trời
đáp cùng Gióp rằng:

2 Kẻ nầy là ai dám dùng các lời không tri thức,
Mà làm cho mờ ám các mưu định ta?
3 Khá thắt lưng người như kẻ dõng sĩ; Ta sẽ
hỏi ngươi, ngươi sẽ chỉ dạy cho ta!
4 Khi ta đặt nền trái đất, thì ngươi ở đâu? Nếu
ngươi thông sáng, hãy tỏ bày đi.
5 Ai đã định độ lượng nó, Và giăng dây mực
trên nó, ngươi có biết chăng?
6 Nền nó đặt trên chi? Ai có trồng hòn đá góc
của nó?
7 Trong khi ấy các sao mai đồng hát hòa nhau,
Và các con trai Đức Chúa Trời cất tiếng reo
mừng.
8 Vả lại, khi biển bể bờ và cất ra khỏi lòng đất,
Ai đã lấy các cửa mà ngăn đóng nó lại?
9 Khi ấy ta ban cho nó mây làm áo xống, Lấy
tăm tối làm khăn vấn của nó;
10 Ta định giới hạn cho nó, Đặt then chốt và
cửa của nó,
11 Mà rằng: Mầy đến đây, chớ không đi xa nữa,
Các lượn sóng kiêu ngạo mầy phải dừng lại tại
đây!
12 Từ khi ngươi sanh, ngươi há có sai khiến
buổi sáng, Và phân định chỗ cho hừng đông,
13 Để nó chiếu đến bốn bề trái đất, Và đuổi rảy
kẻ gian ác khỏi nó chăng?
14 Trái đất biến hình như đất sét dưới dấu ấn,
Và mọi vật hiện ra trau giồi như bằng áo.
15 Sự sáng đã cất khỏi kẻ ác, Cánh tay chúng
nó giơ lên, đã bị gãy rồi.
16 Chớ thì ngươi có thấu đến nguồn của biển
sao? Há có bước dưới đáy của vực sâu chăng?

17 Cửa âm phủ há có bày ra trước mặt ngươi
chớ? Có thấy các cửa của bóng sự chết chăng?
18 Lằn mắt ngươi có thấu đến nơi khoan khoát
mênh mông của đất chăng? Nếu ngươi biết các
điều đó, hãy nói đi.
19 Con đường dẫn đến nơi ở của ánh sáng là
đâu? Còn nơi của tối tăm thì ở đâu?
20 Chớ thì ngươi có thể dẫn nó lại vào địa giới
nó sao? Có biết các đường lối của nhà nó ở
chăng?
21 Không sai, người biết mà! Vì ngươi đã sanh
trước khi ấy, Số ngày ngươi lấy làm nhiều thay
22 Ngươi có vào các kho tuyết chăng? Có thấy
nơi chứa mưa đá,
23 Mà ta đã để dành cho thì hoạn nạn, Cho ngày
chiến trận và giặc giã chăng?
24 Aùnh sáng phân ra bởi đường nào, Và gió
đông theo lối nào mà thổi ra trên đất?
25 Ai đào kinh cho nước mưa chảy, Phóng
đường cho chớp nhoáng của sấm sét,
26 Để mưa xuống đất bỏ hoang, Và trên đồng
vắng không có người ở;
27 Đặng tưới đất hoang vu, mong quạnh, Và
làm cho các chồi cây cỏ mọc lên?
28 Mưa có cha chăng? Ai sanh các giọt sương
ra?
29 Nước đá ra bởi lòng của ai? Ai đẻ ra sương
móc của trời?
30 Nước đông lại như đá, rồi ẩn bí, Và mặt vực
sâu trở thành cứng.
31 Ngươi có thể riết các dây chằng Sao rua lại,
Và tách các xiềng Sao cầy ra chăng?

32 Ngươi có thể làm cho các cung Huỳnh đạo
ra theo thì, Và dẫn đường cho Bắc đẩu với các
sao theo nó chăng?
33 Ngươi có biết luật của các từng trời sao? Có
thể lập chủ quyền nó dưới đất chăng?
34 Ngươi có thể cất tiếng mình la lên cùng mây,
Khiến cho mưa tuôn xuống thân ngươi chăng?
35 Ngươi có thể thả chớp nhoáng ra, Để nó đi,
và đáp với ngươi rằng: Thưa, chúng tôi đây?
36 Ai có đặt khôn ngoan trong lòng, Và ban sự
thông sáng cho trí não?
37 Ai nhờ sự khôn ngoan mà đếm được các
mây? Khi bụi đất chảy như loài kim tan ra,
38 Và các cục đất dính lại nhau, Ai nghiêng đổ
những bình nước của các từng trời?
39 (039-2) Há có phải ngươi săn mồi cho sư tử
cái, Và làm cho sư tử con đói được no sao?
40 (039-1) Khi mẹ con sư tử nằm phục nơi hang,
Khi rình trong bụi-rậm nó,
41 (039-3) Ai sắm đồ ăn cho quạ, Khi con nhỏ
nó kêu la cùng Đức Chúa Trời, Và bay đi đây đó
không đồ ăn?

39

1 (039-4) Ngươi có biết thì nào dê rừng đẻ
chăng? Có xem xét mùa nào nai cái đẻ chăng?
2 (039-5) Ngươi có tính số tháng nó có thai, Và
biết kỳ nó đẻ chăng?
3 (039-6) Nó ngồi chồm hỗm, đẻ con nhỏ ra, Và
được giải khỏi sự đau đớn của nó.

4 (039-7) Các con nhỏ nó trở nên mạnh mẽ, lớn
lên trong đồng nội; Đoạn lìa mẹ mình, chẳng
còn trở lại nữa.
5 (039-8) Ai để cho con lừa rừng chạy thong
dong? Ai có mở trói cho con lừa lẹ làng kia?
6 (039-9) Ta đã ban cho nó đồng vắng làm nhà,
Và ruộng mặn làm nơi ở.
7 (039-10) Nó khinh chê tiếng ồn ào của thị
thành, Không nghe tiếng của kẻ coi dắt.
8 (039-11) Khắp các núi là đồng cỏ của nó, Nó
tìm kiếm mọi vật gì xanh tươi.
9 (039-12) Chớ thì con bò tót muốn làm việc cho
ngươi chăng? Nó chịu ở gần bên máng cỏ ngươi
chớ?
10 (039-13) Ngươi há có thể lấy dây cột bò tót
nơi giòng cày sao? Nó sẽ chịu theo sau ngươi mà
bừa trũng chăng?
11 (039-14) Ngươi há sẽ nhờ cậy nó, vì nó sức
nhiều sao? Ngươi sẽ giao công lao mình cho nó
chăng?
12 (039-15) Chớ thì ngươi cậy nó đem ngũ cốc
về, Và nhờ nó gom lúa mì lại trong sân ngươi ư?
13 (039-16) Chim lạc đà đập cánh vui mừng;
Nhưng cánh và lông ấy, há có biết thương yêu
sao?
14 (039-17) Vì nó để trứng mình dưới đất, Vùi
nóng trứng ấy nơi bụi cát,
15 (039-18) Quên rằng có lẽ chân người bước
nát nó, Hoặc con thú đồng giày đạp nó đi chăng.
16 (039-19) Nó ở khắc khổ với con nó, dường
như không thuộc về nó, Sự lao khổ nó luống
công, nhưng nó không lo cầm đến.

17 (039-20) Vì Đức Chúa Trời cất sự khôn ngoan
khỏi nó, Không chia phân thông sáng cho nó.
18 (039-21) Khi nó đập cánh bay lên, Bèn nhạo
báng ngựa và người cỡi ngựa.
19 (039-22) Có phải ngươi ban sức lực cho ngựa,
Và phủ cổ nó lông gáy rung rung chăng?
20 (039-23) Há có phải ngươi khiến nó nhảy
búng như cào cào chăng? Tiếng kêu hí có oai
của nó, thật đáng sợ.
21 (039-24) Nó đào đất trong trũng, vui mừng
về sức lực mình; Nó xông tới đón quân cầm binh
khí.
22 (039-25) Nó khinh chê sự sợ, chẳng ghê điều
chi; Trước ngọn gươm nó không xây trở.
23 (039-26) Trên nó vang tiếng gùi tên, Giáo và
lao sáng giới.
24 (039-27) Nó lướt dậm, vừa nhảy vừa hét, Khi
kèn thổi nó chẳng cầm mình lại được.
25 (039-28) Vừa khi nghe kèn thổi, nó bèn la:
Hi! hi! Từ xa nó đánh hơi mùi giặc, Nghe tiếng
ầm ầm của các quan tướng và tiếng reo hô của
chiến sĩ.
26 (039-29) Có phải nhờ sự khôn ngươi mà con
diều vùng bay đi, Và sè cánh nó về hướng nam?
27 (039-30) Có phải theo lịnh ngươi mà chim
ưng cất lên, Và đóng ổ nó tại nơi cao?
28 (039-31) Nó ở trong bàn thạch, đậu trên chót
vót hòn đá, Tại trên đỉnh núi không ai leo lên
được.
29 (039-32) Từ đó, nó rình mồi, Mắt nó thấy mồi
ở xa.

30 (039-33) Các con nhỏ nó hút huyết, Và hễ nơi
nào có xác chết, thì nó bèn có tại đó.

40

1 (039-34) Đức Giê-hô-va còn đáp lại cho Gióp,
mà rằng:
2 (039-35) Kẻ bắt bẻ Đấng Toàn năng há sẽ
tranh luận cùng Ngài sao? Kẻ cãi luận cùng Đức
Chúa Trời, hãy đáp điều đó đi!
3 (039-36) Gióp bèn thưa cùng Đức Giê-hô-va
rằng:
4 (039-37) Tôi vốn là vật không ra gì, sẽ đáp chi
với Chúa? Tôi đặt tay lên che miệng tôi.
5 (039-38) Tôi đã nói một lần, song sẽ chẳng còn
đáp lại; Phải, tôi đã nói hai lần, nhưng không nói
thêm gì nữa.
6 (040-1) Từ giữa trận gió trốt, Đức Giê-hô-va
đáp cùng Gióp, mà rằng:
7 (040-2) Hãy thắt lưng ngươi như kẻ dõng sĩ;
Ta sẽ hỏi ngươi, ngươi sẽ chỉ dạy cho ta!
8 (040-3) Ngươi há có ý phế lý đoán ta sao? Có
muốn định tội cho ta đặng xưng mình là công
bình ư?
9 (040-4) Ngươi có một cánh tay như của Đức
Chúa Trời chăng? Có thể phát tiếng sấm rền như
Ngài sao?
10 (040-5) Vậy bây giờ, ngươi hãy trang điểm
mình bằng sự cao sang và oai nghi, Mặc lấy sự
tôn trọng và vinh hiển.
11 (040-6) Khá tuôn ra sự giận hoảng hốt của
ngươi; Hãy liếc mắt xem kẻ kiêu ngạo và đánh
hạ nó đi.

12 (040-7) Hãy liếc mắt coi kẻ kiêu ngạo và đánh
hạ nó đi; Khá chà nát kẻ hung bạo tại chỗ nó.
13 (040-8) Hãy giấu chúng nó chung nhau trong
bụi đất, Và lấp mặt họ trong chốn kín đáo.
14 (040-9) Bấy giờ, ta cũng sẽ khen ngợi ngươi,
Vì tay hữu ngươi chửng cứu ngươi được!
15 (040-10) Nầy, con trâu nước mà ta đã dựng
nên luôn với ngươi; Nó ăn cỏ như con bò.
16 (040-11) Hãy xem: sức nó ở nơi lưng, Mãnh
lực nó ở trong gân hông nó.
17 (040-12) Nó cong đuôi nó như cây bá hương;
Gân đùi nó tréo xỏ-rế.
18 (040-13) Các xương nó như ống đồng, Tứ chi
nó như cây sắt.
19 (040-14) Nó là công việc khéo nhất của Đức
Chúa Trời; Đấng dựng nên nó giao cho nó cây
gươm của nó.
20 (040-15) Các núi non sanh đồng cỏ cho nó
ăn, Là nơi các thú đồng chơi giỡn.
21 (040-16) Nó nằm ngủ dưới bông sen, Trong
bụi sậy và nơi bưng.
22 (040-17) Bông sen che bóng cho nó, Và cây
liễu của rạch vây quanh nó.
23 (040-18) Kìa, sông tràn lên dữ tợn, nhưng
nó không sợ hãi gì; Dầu sông Giô-đanh bủa lên
miệng nó, nó cũng ở vững vàng.
24 (040-19) Ai bắt được nó trước mặt? Ai hãm
nó trong lưới, rồi xoi mũi nó?

41

1 (040-20) Ngươi có thể câu sấu với lưỡi câu, Và
dùng dây mà xỏ lưỡi nó chăng?

2 (040-21) Có thể xỏ một sợ mây qua mũi nó,
Và soi hàm nó bằng một cái móc ư?
3 (040-22) Nó há sẽ cầu ơn nhiều cùng ngươi,
Và nói với ngươi những lời êm ái sao?
4 (040-23) Nó sẽ lập giao ước với ngươi, Để
ngươi bắt nó làm tôi mọi đời đời chớ?
5 (040-24) Ngươi há sẽ chơi giỡn với nó như với
một con chim, Cột nó cho các con gái nhỏ mình
chơi hay sao?
6 (040-25) Bọn thợ câu sẽ bán nó không? Phân
phát nó cho các lái buôn chăng?
7 (040-26) Ngươi có thể lấy cái đọc đâm đầy
da nó, Dùng lao phóng cá mà găm đầy đầu nó
chăng?
8 (040-27) Hãy thử tra tay ngươi trên mình nó:
Về sau khá nhớ việc tranh đấu, chớ hề làm lại ai
nữa!
9 (040-28) Kìa, sự trông bắt nó được bèn mất
hết; Chỉ thấy tướng dạng nó, người ta liền rụng
rời đi.
10 (041-1) Chẳng ai đủ gan dám trêu chọc nó;
Vậy, ai sẽ đứng ở trước mặt ta cho nổi?
11 (041-2) Ai ban cho ta trước đã, mà ta phải
trả lại cho? Phàm vật chi ở dưới trời đều thuộc
về ta.
12 (041-3) Ta hẳn sẽ nói về các chi thể nó, Về
sức lực nó, và sự tốt đẹp của hình trạng nó.
13 (041-4) Có ai lột được áo choàng của nó
không? Có ai vào trong hàm đôi của nó được
chăng?
14 (041-5) Ai sẽ mở cửa họng nó ra? Sự kinh
khủng vây chung quanh răng nó.

15 (041-6) Nó có oai hùng vì cớ các hàng khiên
của nó, Bằng thẳng dính khằn nhau như được
niêm phong;
16 (041-7) Cái nầy đụng với cái khác, Đến đỗi
gió chẳng lọt qua được.
17 (041-8) Cái nầy hàng lại với cái kia, Dính với
nhau, không hề rời rã.
18 (041-9) Sự nhảy mũi nói giăng ánh sáng ra,
Hai con mắt nó khác nào mí mắt của rạng đông.
19 (041-10) Những ngọn lửa nhoáng từ miệng
nó, Và các đám lửa phun ra.
20 (041-11) Từ lỗ mũi nó khói bay ra, Như của
một nồi sôi, có chụm sậy ở dưới.
21 (041-12) Hơi thở nó làm hừng cháy than, Một
ngọn lửa ra từ miệng nó.
22 (041-13) Trong cổ nó có mãnh lực, Và sự kinh
khiếp nhảy múa trước mặt nó.
23 (041-14) Các yếm thịt nó dính chắn nhau,
Nó như đúc liền trên thân nó, không hề chuyển
động.
24 (041-15) Trái tim nó cứng như đá, Cứng khác
nào thớt cối dưới.
25 (041-16) Khi nó chổi dậy, các kẻ anh hùng
đều run sợ; Vì bắt kinh hãi nên chạy trốn đi.
26 (041-17) Khi người ta lấy gươm đâm nó,
gươm chẳng hiệu chi, Dẫu cho giáo, cái đọc, hay
là lao phóng cũng vậy.
27 (041-18) Nó coi sắt khác nào rơm cỏ, Và đồng
như thể cây mục.
28 (041-19) Mũi tên không làm cho nó chạy
trốn; Đá tràn với nó khác nào cây rạ,

29 (041-20) Nó cũng xem gậy như rạ, Cười nhạo
tiếng vo vo của cây giáo.
30 (041-21) Dưới bụng nó có những miểng
nhọn, Nó dường như trương bừa trên đất bùn.
31 (041-22) Nó làm cho vực sâu sôi như một cái
nồi; Khiến biển trở thành như hũ dầu xức,
32 (041-23) Và bỏ lại sau nó đường cày đi sáng
sủa; Người ta có lẽ tưởng rằng vực sâu là tóc
bạc.
33 (041-24) Tại thế thượng, chẳng có vật chi
giống như nó; Nó được dựng nên để không sợ
gì hết.
34 (041-25) Nó nhìn xem các vật cao lớn; Nó
làm vua của các loài thú kiêu ngạo.

42

1 Gióp thưa với Đức Chúa Trời rằng:
2 Tôi biết rằng Chúa có thể làm được mọi sự,
Chẳng có ý chỉ nào Chúa lấy làm khó lắm.
3 Kẻ nầy là ai, không hiểu biết gì, lại dám che
ám ý chỉ của Chúa? Phải, tôi đã nói những điều
tôi không hiểu đến, Tức các sự lạ lùng quá cho
tôi, mà tôi chẳng thông biết.
4 Hỡi Chúa, xin hãy nghe, tôi sẽ nói; Tôi sẽ hỏi
Chúa, Chúa sẽ chỉ dạy cho tôi.
5 Trước lỗ tai tôi có nghe đồn về Chúa, Nhưng
bây giờ, mắt tôi đã thấy Ngài:
6 Vì vậy, tôi lấy làm gớm ghê tôi, Và ăn năn
trong tro bụi.
7 Xảy sau khi Đức Giê-hô-va đã phán các lời
ấy với Gióp, thì Ngài phán cùng Ê-li-pha, người

Thê-man, mà rằng: Cơn thạnh nộ ta nổi lên cùng
ngươi và hai bạn hữu ngươi; bởi vì các ngươi
không có nói về ta cách xứng đáng, y như Gióp,
kẻ tôi tớ ta, đã nói.
8 Vậy bây giờ, hãy bắt bảy con bò đực và bảy
con chiên đực đi đến Gióp, kẻ tôi tớ ta, mà vì các
ngươi dâng lên một của lễ thiêu; rồi Gióp, kẻ tôi
tớ ta sẽ cầu nguyện cho các ngươi; vì ta sẽ nhậm
lời người, kẻo e ta đãi các ngươi tùy theo sự ngu
muội của các ngươi; vì các ngươi không có nói
về ta cách xứng đáng, như Gióp, kẻ tôi tớ ta, đã
nói.
9 Vậy, Ê-li-pha, người Thê-man, Binh-đát,
người Su-a, Sô-pha, người Na-a-ma, bèn đi và
làm theo điều Đức Giê-hô-va đã phán dặn mình;
rồi Đức Giê-hô-va nhậm lời của Gióp.
10 Vậy, khi Gióp đã cầu nguyện cho bạn hữu
mình rồi, Đức Giê-hô-va bèn đem người ra khỏi
cảnh khốn người, và ban lại cho Gióp bằng gấp
bằng hai các tài sản mà người đã có trước.
11 Hết thảy anh em người, chị em người, và
những người quen biết Gióp từ trước, đều đến
thăm và ăn bữa với người tại trong nhà người.
Chúng chia buồn và an ủi người về các tai họa
mà Đức Giê-hô-va đã khiến giáng trên người;
mỗi người đều cho Gióp một nén bạc và một
cái vòng vàng.
12 Như vậy, Đức Giê-hô-va ban phước cho buổi
già của Gióp nhiều hơn lúc đang thì: người được
mười bốn ngàn chiên, sáu ngàn lạc đà, một ngàn
đôi bò, và một ngàn lừa cái.

13 Người cũng có bảy con trai và ba con gái.
14 Người đặt tên cho con gái lớn là Giê-mi-ma;
con thứ nhì là Kê-xia, và con thứ ba là Kê-ren-
Ha-búc.
15 Trong toàn xứ chẳng có người nữ nào lịch
sự bằng ba con gái của Gióp. Cha của họ cho họ
một phần cơ nghiệp trong anh em họ.
16 Sau việc ấy, Gióp còn sống một trăm bốn
mươi năm; người thấy các con trai, cháu, chít
mình đến đời thứ tư.
17 Rồi Gióp qua đời tuổi cao tác lớn.

Kinh Thánh
The Holy Bible in the Vietnamese language (1923)

Public Domain

Language: Tiếng Việt (Vietnamese)

Translation by: William Cadman (1883-1948)

Contributor: Christian and Missionary Alliance

This free Bible is provided to you courtesy of eBible.org.

NT first published 1923, OT first published 1925. The New Testament permanently and irrevocably entered the Public Domain on January 1, 2019 due to copyright expiration. The Old Testament entered the Public Domain on January 1, 2021. It was probably already in the Public Domain due to failure to comply with formalities earlier.

2022-06-09

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 1 Oct 2024 from source files dated 13 Dec 2023
b0911a70-1760-5840-8eb8-b0fba74ed77e